

DO FREQUENT MOVERS DEPEND MORE ON THEIR ROMANTIC
PARTNERS? RESIDENTIAL MOBILITY, CENTRALITY OF PARTNERS, AND
PSYCHOLOGICAL WELL-BEING

A THESIS SUBMITTED TO
THE GRADUATE SCHOOL OF SOCIAL SCIENCES
OF
MIDDLE EAST TECHNICAL UNIVERSITY

BY

CANSU YILMAZ

IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR
THE DEGREE OF DOCTOR OF PHILOSOPHY
IN
THE DEPARTMENT OF PSYCHOLOGY

MARCH 2020

Approval of the Graduate School of Social Sciences

Prof. Dr. Yaşar Kondakçı
Director

I certify that this thesis satisfies all the requirements as a thesis for the degree of Doctor of Philosophy.

Prof. Dr. Sibel Kazak-Berument
Head of Department

This is to certify that we have read this thesis and that in our opinion it is fully adequate, in scope and quality, as a thesis for the degree of Doctor of Philosophy.

Assoc. Prof. Dr. Gül Günaydın
Co-Supervisor

Assist. Prof. Dr. Banu Cingöz Ulu
Supervisor

Examining Committee Members

Assoc. Prof. Dr. Emre Selçuk	(Sabancı Uni., PSY)	
Assist. Prof. Dr. Banu Cingöz Ulu	(METU, PSY)	
Assist. Prof. Dr. Miri Besken	(Bilkent Uni., PSY)	
Assist. Prof. Dr. Yonca Toker	(METU, PSY)	
Prof. Dr. Bengi Öner Özkan	(METU, PSY)	

I hereby declare that all information in this document has been obtained and presented in accordance with academic rules and ethical conduct. I also declare that, as required by these rules and conduct, I have fully cited and referenced all material and results that are not original to this work.

Name, Last name: Cansu Yılmaz

Signature:

ABSTRACT

DO FREQUENT MOVERS DEPEND MORE ON THEIR ROMANTIC PARTNERS? RESIDENTIAL MOBILITY, CENTRALITY OF PARTNERS, AND PSYCHOLOGICAL WELL-BEING

Yılmaz, Cansu

Ph.D., Department of Psychology

Supervisor: Assist. Prof. Dr. Banu Cingöz Ulu

Co-Supervisor: Assoc. Prof. Dr. Gül Günaydın

March 2020, 110 pages

Growing number of psychology studies on residential mobility in the past decade has focused mostly on the effects of residential mobility on the self-concept, social relations, and psychological well-being (Oishi, 2010). The present dissertation is the first to examine residential mobility in the context of romantic relationships. The present studies tested the hypotheses that marital (or long-term romantic) relationships play a more central role in frequent (vs. infrequent) movers' social networks and they serve as stronger predictors of personal well-being. These hypotheses were tested in three studies with large lifespan samples of adults. Study 1 investigated whether frequent residential change in the past would predict stronger attachment to romantic partners. Higher residential mobility predicted greater prioritization of marital (or long-term romantic) relationships over other social ties for meeting attachment needs. Study 2 investigated whether residential mobility predicts preference for spouse over mother. Frequent movers reported lower feelings of obligation to help their mother, which, in turn, predicted their preference to save

their spouse (vs. mother) in a hypothetical life-or-death situation. Study 3 investigated whether residential mobility moderates the association between perceived partner responsiveness and well-being. The association between perceived partner responsiveness and psychological well-being was stronger among frequent (vs. infrequent) movers. This moderation was accounted by frequent movers' lower face-to-face contact with family and close friend networks. Overall, present studies demonstrated, for the first time, the associations of residential mobility with marital (or long-term romantic) relationship processes and the mechanisms underlying these associations.

Keywords: Residential Mobility, Romantic Relationships, Adult Attachment, Well-being

ÖZ

SIK TAŞINANLAR ROMANTİK PARTNERLERİNE DAHA MI BAĞLI? TAŞINMA SIKLIĞI, PARTNERİN MERKEZİLİĞİ VE PSİKOLOJİK İYİ-OLUŞ

Yılmaz, Cansu

Doktora, Psikoloji Bölümü

Tez Yöneticisi: Dr. Öğr. Üyesi Banu Cingöz Ulu

Ortak Tez Yöneticisi: Doç. Dr. Gül Günaydın

Mart 2020, 110 sayfa

Geçtiğimiz on yılda yerleşimsel hareketlilik üzerine artan sayıdaki çalışmalar çoğunlukla yerleşimsel hareketliliğin benlik kavramı, sosyal ilişkiler ve psikolojik iyilik hali üzerindeki etkilerine odaklanmıştır (Oishi, 2010). Bu tez, yerleşimsel hareketliliği romantik ilişkiler bağlamında inceleyen ilk çalışma olma niteliğindedir. Üç çalışmada, eşin (veya uzun süreli romantik partnerin) sık taşınanların hayatında taşınmayanlara kıyasla daha merkezi olduğu ve onların psikolojik iyi olma halini daha fazla etkilediği hipotezleri test edilmiştir. Bu hipotezleri test etmek amacıyla geniş yaş aralığında büyük bir yetişkin grubundan veri toplanmıştır. Birinci çalışmada, geçmişte çok sık taşınmış olmanın eşe (veya uzun süreli romantik partnere) daha güçlü bağlanmayı yordayacağı hipotezi test edilmiştir. Sonuçlar sık taşınmanın, bağlanma ihtiyaçlarını karşılamak için eşe (veya uzun süreli romantik partnere) daha fazla öncelik verildiğini göstermiştir. İkinci çalışmada, sık taşınanların bir ölüm kalım durumunda annelerini değil eşlerini kurtarmayı tercih edecekleri hipotezi test edilmiştir. Sonuçlar sık taşınanların annelerine yardım etmek için kendilerini daha az zorunlu hissettiklerini ve bunun sonucu olarak eşlerine yardım

etmeyi seştiklerini göstermiştir. Üçüncü çalışmada, algılanan partner duyarlılığı ile psikolojik iyi oluş arasındaki ilişkinin sık taşınanlar arasında daha güçlü olacağı hipotezi test edilmiştir. Sonuçlar, algılanan partner duyarlılığı ile psikolojik iyi oluş arasındaki ilişkinin sık taşınanlar arasında daha güçlü olduğunu ve geniş aile ve yakın arkadaşlar ile yüz yüze görüşme sıklığının bu etkinin nedenini açıkladığını göstermiştir. Sonuç olarak, bu tez, taşınma sıklığının romantik ilişki süreçleri ve altında yatan mekanizmalar ile ilişkisini ilk kez göstermiştir.

Anahtar Kelimeler: Yerleşimsel Hareketlilik, Romantik İlişkiler, Yetişkinlerde Bağlanma, Psikolojik İyi-Oluş

ACKNOWLEDGEMENTS

First, I am deeply grateful to my supervisor, Assoc. Prof. Dr. Emre Selçuk, who generously shared his knowledge and provided support during this long and tough journey. He always encouraged me with his positivity when I felt desperate. I was very lucky to have him as my mentor. I am also incredibly grateful to my co-supervisor Assoc. Prof. Dr. Gül Günaydın who believed me and gave me a chance to be a member of their lab. She always encouraged me to develop my academic skills. I am also deeply thankful to Assist. Prof. Dr. Banu Cingöz Ulu who accepted to be my supervisor during the last stages of my PhD and provided support whenever I needed help. I am also thankful to other jury members, Assist. Prof. Dr. Miri Besken, Assist. Prof. Dr. Yonca Toker and Prof. Dr. Bengi Öner Özkan for their insightful comments, feedbacks and suggestions.

I am grateful to my dear friends who made this tough process a joy. I am thankful to my colleagues, Fulya Kırimer, Sanem Küçükkömürler, Furkan Tosyalı and Buse Gönül for their great partnership and support during teaching assistance experience. I would like to thank Hazal Öztekin for being a kind office mate. I am grateful to my friends, Elif Erberk and Merve Tuna Mutlu who provided a shoulder to cry on. They made this process a great experience. I am deeply grateful to my dear friends and colleagues Gamze Er Vargün and Esin Erkmen Şener who became a family and supported me during hard times. I am lucky to be surrounded by such wonderful friends. I also appreciate my close friends, Berda Şavlikartal and Merve Alabak who always believe in me and offer love. Finally, I would like to express my love and gratitude to my whole family, especially, my mother, Reyhan Yılmaz, my father, Sedat Yılmaz, my sister, Canselin Demirel, and my little niece Ada Demirel for their support and love.

TABLE OF CONTENTS

PLAGIARISM	iii
ABSTRACT.....	iv
ÖZ	vi
ACKNOWLEDGMENTS	viii
TABLE OF CONTENTS.....	ix
LIST OF TABLES	xii
LIST OF FIGURES	xiii
CHAPTER	
1. INTRODUCTION.....	1
1.1 What Is Residential Mobility?	2
1.2 Residential Mobility, Self-Concept, and Personal Relationships	3
1.3 Does Residential Mobility Affect Frequency of Contact with Social Network Members?.....	6
1.4 Residential Mobility, Centrality of Romantic Partners, and Psychological Well-being.....	8
1.5 Does Residential Mobility Strengthen the Relationship between Perceived Partner Responsiveness and Well-being.....	9
1.6 Present Research	13
2. STUDY 1: RESIDENTIAL MOBILITY AND STRENGTH OF ATTACHMENT TO ROMANTIC PARTNER.....	14
2.1 Aims and Hypotheses of the Study	14
2.2 Method	14
2.2.1 Participants.....	14
2.2.2 Procedure and Measures	15
2.2.2.1 Residential Mobility.....	15

2.2.2.2 Attachment Strength.....	15
2.2.2.3 Demographic Information	16
2.3 Results	16
2.4 Discussion	18
3. STUDY 2: RESIDENTIAL MOBILITY AND MOTHER OR SPOUSE DILEMMA	21
3.1 Aims and Hypotheses of the Study	21
3.2 Method	22
3.2.1 Participants	22
3.2.2 Procedure and Measures.....	22
3.2.2.1 Residential Mobility	23
3.2.2.2 Mother or Wife Dilemma Scenarios	23
3.2.2.3 Obligation.....	23
3.2.2.5 Demographic Information	24
3.3 Results	24
3.4 Discussion	28
4. STUDY 3: RESIDENTIAL MOBILITY AS A MODERATOR OF THE LINK BETWEEN PERCEIVED PARTNER RESPONSIVENESS AND PSYCHOLOGICAL WELL-BEING	29
4.1 Aims and Hypotheses of the Study	29
4.2 Method	29
4.2.1 Participants	29
4.2.2 Procedure and Measures.....	30
4.2.2.1 Residential Mobility	30
4.2.2.2 Perceived Partner Responsiveness (PPR)	30
4.2.2.3 Psychological Well-Being.....	31
4.2.2.3.1 Hedonic Well-Being.....	31
4.2.2.3.2 Eudaimonic Well-Being.....	32
4.2.2.4 Frequency of Contact	32
4.2.2.4 Demographic Information	33
4.3 Results	33

4.4 Discussion	39
5. GENERAL DISCUSSION	42
5.1 Limitations and Directions for Future Research	42
5.2 Conclusion	44
REFERENCES.....	45
APPENDICES	
APPENDIX A: METU HUMAN SUBJECTS ETHICS COMMITTEE APPROVAL FORM	56
APPENDIX B: INFORMED CONSENT FORM/ONAM FORMU	57
APPENDIX C: DEBRIEFING FORM/KATILIM SONRASI BİLGİ FORMU	58
APPENDIX D: STUDY 1-QUESTIONNAIRES/ÖLÇÜMLER.....	59
APPENDIX E: Study 2-QUESTIONNAIRES/ÖLÇÜMLER	64
APPENDIX F: Study 3-QUESTIONNAIRES/ÖLÇÜMLER	69
APPENDIX G: SUPPLEMENTARY MATERIALS/EK MATERYALLER.....	77
APPENDIX H: EXPLORATORY ANALYSIS/EK ANALİZLER	84
APPENDIX I: VITA.....	87
APPENDIX J: TURKISH SUMMARY/TÜRKÇE ÖZET	88
APPENDIX K: TEZ İZİN FORMU/THESIS PERMISSION FORM.....	111

LIST OF TABLES

Table 1 Descriptive statistics of Study 1 Variables.....	17
Table 2 Correlations Among Study 1 Variables	17
Table 3 Residential Mobility Predicting Attachment Strength	17
Table 4 Descriptive Statistics of Study 2 Variables	24
Table 5 Correlations Among Study 2 Variables	24
Table 6 Descriptive Statistics of Study 3 Variables	31
Table 7 Correlations Among Study 3 Variables	32
Table 8 Perceived Partner Responsiveness-Residential Mobility Interaction Predicting Eudaimonic Well-being, Including Mechanisms.....	36
Table S1 Correlations between Residential Mobility and Demographic	73
Table S2 Correlations between Strength of Attachment to Romantic Partner and Demographic Variables.....	77
Table S3 Correlations between Obligation to Help Mother and Demographic Variables.....	78

LIST OF FIGURES

Figure 1 The indirect association of residential mobility with preference for spouse over mother through obligation to help mother	25
Figure 2 Perceived partner responsiveness predicting eudaimonic well-being (Panel A) and hedonic well-being (Panel B) as a function of residential mobility.....	33
Figure 3 Perceived partner responsiveness predicting eudaimonic well-being as a function of face-to-face contact	35
Figure 4 Perceived partner responsiveness predicting eudaimonic well-being across participants who have children and those who do not have children.....	75

CHAPTER 1

INTRODUCTION

Residential mobility has become a topic of great interest along with the remarkable increase in the number of individuals changing residence over the last half century. Recent statistics showed that almost half of the US population changed their residence in five years in the early 2000s (Bell et al., 2015). Increases in residential mobility have yielded substantial changes not only in the physical environment that surround people but also in their relationships with others. In contrast to living in tight-knit communities in residentially stable environments, adopting a residentially mobile lifestyle has resulted in living with the nuclear family and being isolated from extended kin. Consequently, relationship with nuclear family members (e.g. spouse) begins to predominate over extended family relationships (Salter & Adams, 2012). On the other hand, increased priority of marital relationships might have adverse consequences on marriages. Expectations of Americans from marriage is growing and spouses fall short of each other's growing expectations which reduce relationship quality in modern marriages (Finkel, Hui, Carswell, & Larson, 2014). What are the factors that contribute to rising expectations from spouse? Can increasing priority of spouse as a result of raised residential mobility be one of the factors? There are many unanswered questions reflecting an important gap in the literature. Although past research has pointed residential mobility as a potential factor explaining variation in relationship priorities, there is still a lack of empirical studies investigating whether residential mobility influences the priority of marital (or long-term romantic) partners over extended family members. The present research aims to test 1) whether marital (or long-term romantic) partners play a more central role compared to non-marital partners in frequent (vs. infrequent) movers' social networks, 2) whether marital partner's responsiveness serves as a stronger predictor of frequent movers'

well-being, and 3) mechanisms underlying associations between residential mobility and marital (or long-term romantic) relationship processes.

1.1 What is Residential Mobility?

Residential mobility as a socioecological factor refers to how often individuals change their place of residence in a given period (Oishi, 2010). Socioecological approach to psychology examines how social and physical environment reciprocally interact with psychological processes. Socioecological factors such as macrostructures (e.g. economic systems, political systems, geography) and intermediate structures (e.g. social relationships, income, and housing in a neighborhood) influence individuals' thoughts, emotions, and behaviors and vice versa (Oishi, 2014; Oishi & Graham, 2010, for reviews). Residential mobility is one of these factors that interactively affects various psychological processes. Residential mobility can be measured both at the individual and societal level. At the individual level, residential mobility is measured asking individuals how many times they changed their residence in the past or plan to change in the future. At the societal level, the percentage of residential change in a given country, city, or neighborhood in a specific period of time is used to assess residential mobility (Oishi, 2010; Oishi, Schug, Yuki, & Axt, 2015). As individuals vary in their residential mobility histories, there are variations in the residential mobility rates across nations. While cross-country comparisons of residential mobility pointed America as one of the most mobile countries across the world (Bell et al., 2015; Long, 1991), they also draw attention to the fact that countries such as India and Egypt still have very low residential mobility rates. For instance, approximately 45% of citizens in the US changed their residence compared to 5% in India during a five-year period (Bell et al., 2015). Residential mobility rates can also change within a country over time. High residential mobility rates in the 1950s in Chinese cities were on the decline in the 1970s and increased again in the 1980s depending on the housing policies (Huang & Deng, 2006). Fluctuations in residential mobility rates have also been experienced in Turkey. For instance, economic developments in the 1960s and terror

especially in the 1980-1990s caused a rapid increase in the number of individuals changing place of residence in Turkey (İçduygu & Sirkeci, 1999).

Residential mobility is not a novel concept in social sciences. Although residential mobility appears only as a topic of demographic research, it is in fact a commonly studied concept in many scientific disciplines either for its link with voting behavior in political science (Squire, Wolfinger, & Glass, 1987) or as a part of migration studies in sociology (Mangalam, 2015). In the psychology literature, many of the past studies on residential mobility focused on its consequences on children's and adolescences' well-being and health (e.g. Humke & Schaefer, 1995; Roy, McCoy, & Raver, 2014; South, Haynie, & Bose, 2005). Recently, a group of social psychologists have directed their attention to how residential mobility relates to the self-concept (e.g. Oishi, Lun, & Sherman, 2007), social relationships (e.g. Lun, Roth, Oishi & Kesebir, 2013; Oishi, & Kesebir, 2012; Talhelm & Oishi, 2014) and adults' psychological well-being (e.g. Magdol, 2002; Oishi, Krochik, Roth, & Sherman, 2012; Oishi & Schimmack, 2010; Oishi & Talhelm, 2012; Talhelm & Oishi, 2014). Oishi (2010) has proposed a model that explains how residential mobility relates to psychological concepts. The model mainly suggests that high residential mobility is associated with more flexible but weaker social ties, personal vs. collective aspects of the self, personal vs. interpersonal forms of well-being, and conditional vs. unconditional identification with group.

1.2 Residential Mobility, Self-Concept, and Personal Relationships

The frequency of residential change in a society is claimed to be closely related to individuals' perception of themselves. In line with the increasing residential mobility, previously valued collective self-identity (e.g. being a member of X family) has started to lose its significance and individualistic aspects of the self (e.g. personality traits and personal achievements) has started to gain prominence (Baumeister, 1987; Oishi, 2010; Oishi & Kisling, 2009; Oishi et al., 2007). Individual aspects of the self (vs. collective aspects) appear to be more pronounced

in highly mobile countries (e.g. Australia and America) compared to countries with low residential mobility rates (e.g. Korea and Japan) (Kashima et al., 1995). Furthermore, highly mobile Americans exhibit greater conditionality of group identification than residentially stable Japans (Oishi, Ishii, & Lun, 2009), suggesting that unconditional group identification as a defining feature of the collective self-concept loses its significance as personal aspects of the self become more pronounced in highly mobile societies.

As societies differ in mobility rates, there are differences in individuals' residential mobility histories. Some people change their residence frequently while others live in the same community throughout their life. Individual differences in residential mobility histories have important implications for the self-concept and personal relationships. People who never change their residence consistently interact with the same members of community and identify their self with their role in the community. In contrast, people who move frequently do not belong to a single community and distinguish their self from their roles in a community. Instead, they define their self with personal characteristics such as achievements (Oishi, 2010). Predominance of the personal self among frequent movers influences how they perceive and what they expect from personal relationships. Research show that frequent movers are more satisfied when social interaction partners acknowledge their individual traits as opposed to residentially stable individuals who feel more satisfied when interaction partners acknowledge their collective self (Oishi, Koo, & Akimoto, 2008; Oishi et al., 2007). Furthermore, greater emphasis placed on the personal aspects of the self affects what frequent movers value and prefer in personal relationships. Frequent movers tend to prefer a diverse and permissive friendship network to a small network with stronger ties and friendship duties (Oishi, 2010; Oishi & Kisling, 2009, for reviews). Researchers found that concerns about having a smaller number of friends in the future explain why frequent movers form large friendship networks (Oishi et al., 2013). The preference for greater number of weaker social ties over fewer but stronger ones was seen as the optimal strategy for residentially mobile individuals who face the high risk of losing friends moving away (Oishi & Kesebir, 2012). To

compensate the high probability of losing friends, frequent movers who value social support or experience ambiguity about receiving social support prefer to engage in different set of activities with different friends rather than choosing the same friends for each activity (Lun et al., 2013).

On one hand, frequent residential change increases the probability of losing friends, on the other hand, it can create opportunities to meet new people and enable frequent movers to freely choose their social interaction partners. Relational mobility (i.e. the extent to which individuals have opportunities to form relationships based on their own preferences in a given society) is thought to be high in residentially mobile environments (Oishi et al., 2015). Researchers examining relational mobility have suggested that people are inclined to end their current relationships for a better alternative when there is an abundance of opportunities to select social interaction partners. On the contrary, people preserve their present relationships in an environment where obligations and established ties influence the formation and maintenance of social relationships (Oishi et al., 2015; Kito et al., 2017, for reviews). Consistent with the idea that relationship partners rapidly change as a consequence of high residential mobility rates in the US, previous research revealed that relational mobility is higher in highly mobile North America compared to residentially stable East Asia (Falk, Heine, Yuki, & Takemura, 2009; Kito, et al., 2017; Oishi et al., 2015; Schug, Yuki, Horikawa, & Takemura, 2009; Yuki, Sato, Takemura, & Oishi, 2013). Whether there are opportunities for people to form new relationships also influences the similarities between friends. Past research identified that the Americans estimated higher levels of similarity between themselves and their friends compared to the Japanese and this difference is explained by the differences in relational mobility rates between America and Japan. Findings indicating that the Americans share similarities with their friends more than the Japanese does not stem from the fact that the Japanese do not desire to have similar friends but rather the Americans have greater opportunities to select friends with similar characteristics (Schug et al., 2009).

Although frequent movers (vs. non-movers) have greater chance to meet new people and form voluntary friendships, frequent residential change has its costs. Isolation from extended family and casual nature of friendships as consequences of residential mobility are likely to have adverse effects on frequent movers. The psychology literature lacks empirical studies investigating the link between residential mobility and contact with extended family and close friend networks. Does frequent change of residence reduce the frequency of contact with social network members? How reduced frequency of contact with social network members affect relationship with romantic partners? Present study aims to answer these questions to better understand the association between residential mobility and personal relationships.

1.3 Does Residential Mobility Affect Frequency of Contact with Social Network Members?

One potential problem with frequent residential change is living far from the core members of the social network (e.g. extended family members and close friends). Nevertheless, residential mobility's link with social contact has received relatively little research attention. A number of researchers suggest that social ties can be maintained by the help of current advances in communication technology and transformation (e.g. Hampton & Wellman, 2001; Larsen, Axhausen, & Urry, 2006; Wellman & Tindall, 1993). However, although technology enables long-distance relationships to be sustained, research findings demonstrate that the frequency of face-to-face and phone contact diminishes as a consequence of geographical distance (Larsen et al., 2006; Mok, Wellman, & Basu, 2007; Mok, Wellman, & Carrasco, 2010).

Regarding the effects of decreased contact frequency on social support exchanges, studies provide contradictory findings. Frequent face-to-face contact facilitated minor (e.g. borrowing household goods) and major (e.g. caring for children) support exchanges that require physical proximity whereas the types of social support such as emotional and financial support that can be provided over distance were not

influenced by decreased face-to-face contact (Wellman & Wortley, 1990). The access to the internet enabled movers to maintain the social support they were receiving before the move whereas individuals who moved more than 50 kilometers away and lacked the internet access experienced a decline in the received social support (Hampton & Wellman, 2001). Some movers overall reported greater social support exchanges than non-movers. However, long-distance and short-duration moves found to have negative effects on social support exchanges (Magdol & Bessel, 2003). Finally, Mok et al. (2007) found that overall geographical distance did not cause an increase or decrease in the amount of social support exchanges except the decrease in small material support and emotional support provided when a major life event occurs. Taken together, these findings highlighted that the distance and duration of moves, the types of support, and the access to technology determine the social support exchanges between movers and their social ties.

Another potential difficulty of residential change is making a new circle of friends at the new place of residence. However, past research documented that frequent movers are more sociable and more likely to have larger social network than non-movers (e.g. Oishi et al., 2013). Nevertheless, having a larger social network does not always correspond to establishing strong ties and receiving greater support. Recent psychology research on residential mobility suggests that although frequent residential change results in wider friendship networks, the casual nature of the friendships makes them weaker and free from duties (Oishi, 2010; Oishi & Kisling, 2009, for reviews). Despite the common sense that larger social networks reflect greater social support, social network theorists claim that the strength of the established ties among network members matters more than the number of people in the network (Wellman, 1992; Wellman & Wortley, 1990). The strength of the social ties depends on the level of intimacy, how voluntary the relationship is and whether the relationship extends to more than one social context. These close network members constitute only 25 percent of individuals' active social ties. Thus, even though an individual has a large social network, only close network members provide the individual with any kind of support (Wellman, 1992; Wellman & Wortley, 1990).

These findings raise the question of whether frequent movers' contact with close network members (e.g. extended family and close friends) reduces as a consequence of frequent residential change.

Considering the abovementioned effects of residential mobility on social relationships, the present research aims to answer 1) whether frequent movers (vs. non-movers) have less contact with family and friend network who provide substantial amounts of support and 2) whether frequent movers (vs. non-movers) more strongly attach their romantic partners who are likely to compensate reduced social contact.

1.4 Residential Mobility, Centrality of Romantic Partners, and Psychological Well-being

Attachment researchers have suggested that the long-lasting romantic relationships can be regarded as a process of attachment (Ainsworth, 1989; Hazan & Shaver, 1987; Weiss, 1982; 1986). Researchers argue that romantic partners become the primary source of adults' attachment needs in committed romantic relationships (Hazan & Zeifman, 1994; Feeney, 2004; Markiewicz, Lawford, Doyle, & Haggart, 2006). However, studies show that parents, siblings, and friends still serve as attachment figures in adults' lives although the strength of attachment differs across the attachment figures (Doherty & Feeney, 2004; Hazan & Zeifman, 1994; La Guardia, Ryan, Couchman, & Deci, 2000; Trinke & Bartholomew, 1997). Individuals who are in a romantic relationship are more strongly attached to their romantic partners than other attachment figures in their lives (Doherty & Feeney, 2004; Feeney, 2004; Trinke & Bartholomew, 1997). Furthermore, individuals' attachment to their romantic partner intensifies as their relationship status changes from dating to marriage (Doherty & Feeney, 2004; Feeney, 2004).

Overall, previous findings have shown that the romantic partner is at the top of the attachment figure hierarchy and consequently individuals in a committed romantic

relationship is strongly attached to their romantic partners. However, the strength of attachment to the romantic partner might vary across individuals depending on several factors. For example, the strength of attachment to the romantic partner increases as romantic relationship length (Feeney, 2004; Fraley & Davis, 1997; Trinke & Bartholomew, 1997), age and intimacy increase whereas attachment avoidance diminishes the strength of attachment to the romantic partner (Feeney, 2004). Another factor influencing the strength of attachment to the romantic partner is the type of attachment bond that individuals form with their parents. Previous research showed that insecure adolescents who formed low quality relationships with their parents were more likely to rely on their romantic partners as the primary attachment figure (Freeman & Brown, 2001; Markiewicz et al., 2006; Nickerson & Nagle, 2005). Similarly, studies investigating the effects of culture on relationship priorities demonstrated that people in independent cultures (vs. interdependent cultures) prioritize romantic relationships over kin relationships. Namely, Americans prioritized their spouse over their parents when they were asked to divide their resources. In contrast, Ghanaians prioritized their parents over their spouse (Salter & Adams, 2012). In another study, a greater percentage of European Americans (vs. Taiwanese) preferred to help their spouse over their mother both in a daily life and life-or-death situation (Wu, Cross, Wu, Cho, & Tey, 2016). These findings highlight that factors such as relationship with parents and culture might play a predictive role in the priority of romantic partners. One alternative factor that is likely to affect relationship priorities is residential mobility. Individuals who have less contact with extended family and close friend network as a consequence of frequent moving may depend more on their romantic partners and prioritize them over non-romantic relationship partners. The present research aims to explore whether residential mobility increases the strength of attachment to the romantic partner and the priority of romantic partner over extended family. More specifically, present work aims to test whether frequent movers (vs. non-movers) are attached to their romantic partners in a stronger way and prioritize their romantic partners over other relationship partners.

Assuming that frequent residential change leads to reduced social contact and stronger attachment to romantic partner, the next question is whether the romantic partner's responsiveness is more critical for frequent movers' well-being. Past studies showed that perceived partner responsiveness (PPR) is a major determinant of adults' psychological well-being (Reis, 2012; Reis, Clark, & Holmes, 2004). However, none of the previous studies examined how the association between PPR and well-being is influenced by residential mobility. The present study aims to test whether the association between PPR and psychological well-being would be stronger among frequent movers (vs. non-movers) who have less frequent contact with extended family and close friend network.

1.5 Does Residential Mobility Strengthen the Relationship between Perceived Partner Responsiveness and Well-being through Reduced Social Contact?

Social relationships emerged as one of the most reliable predictors of psychological well-being. Previous studies reported that receiving support from social interaction partners has improving effects on individuals' well-being (e.g. Cohen, 2004; Cohen & Syme, 1985). Much of the current literature examining the effects of social support on well-being places special emphasis on the support received from romantic partners. Perceived partner responsiveness (PPR) has been acknowledged as a key factor influencing adults' physical and psychological well-being (Reis, 2012; Reis, et al., 2004; Selcuk, Karagobek, & Gunaydin, 2018). Previous studies investigating PPR as a key predictor of adults' well-being mainly base their research upon attachment theory (Bowlby, 1988). An attachment theory perspective suggests that responsiveness serves multiple functions promoting well-being. One of them is the role of responsiveness in the regulation of stress reactivity. As caregivers' responsiveness towards infants provides them with the feelings of security and reduces their stress reactivity, a responsive romantic partner helps relieve stress and improve well-being (e.g. Collins & Feeney, 2000; Selcuk, Gunaydin, Ong, & Almeida, 2016). However, a responsive partner does not only offer a shoulder to cry on in times of need, but also supports the partner in the absence of trouble (e.g.

Feeney & Collins, 2015). Attachment theory (Bowlby, 1988) suggests that one of the roles of a responsive attachment figure is being a “secure base” for an individual to explore the external environment. Thus, the second function of PPR is improving well-being through supporting the partner in the absence of negativity. For instance, perceiving that the romantic partner is responsive when sharing a positive personal experience or seeking support for the achievement of a personal goal improves well-being (Selcuk et al., 2018; Selcuk, Zayas, & Hazan, 2010, for reviews). A number of researchers carried out both cross-sectional and longitudinal studies to examine well-being promoting effects of PPR. Research findings showed that PPR enhanced positive affectivity, sleep quality, subjective health, and subjective coping (Dooley, Sweeny, Howell, & Reynolds, 2018). Studies which analyzed the data from a 10-year longitudinal study showed that PPR led to a decline in stress levels which in turn improved participants’ eudaimonic well-being (Selcuk, et al., 2016) and steeper cortisol slopes indicating better physical health (Slatcher, Selcuk, & Ong, 2015) 10 years later. A further analysis of the same dataset revealed that PPR improved sleep quality (Selcuk, Stanton, Slatcher, & Ong, 2017). Finally, Stanton et al. (2018) found that a decrease in PPR within 10 years resulted in increased negative affectivity which was linked to high mortality risk identified 10 years later.

Although extensive research has been carried out to examine how PPR affects well-being, there has been very little research on potential moderators of the association between PPR and well-being. A recent study tested the cultural moderation hypothesis that greater emphasis put on partner responsiveness in the US compared to Japan would result in a stronger connection between PPR and well-being in the US. Results of this study confirmed the cultural moderation hypothesis, highlighting the centrality of romantic relationships in Western cultures (Tasfiliz et al., 2018). Likewise, the present study hypothesizes that the romantic partner to be more central in frequent movers’ lives compared to non-movers who can depend on social interaction partners in case of need. Finkel et al. (2014) argue that along with the reduced access to social network members, expectations from spouses have begun to increase in today’s marriages (Finkel et al., 2014). The General Social Survey (GSS)

conducted in 1985 and 2004 asked married Americans to list the names of people with whom they talk about important issues. A comparison of the results from the 1985 and the 2004 surveys yielded a decrease in the number of non-romantic relationship partners with whom married Americans talk about important issues and an increase in the preference for the spouse to share personally important matters (McPherson, Smith-Lovin, & Brashears, 2006; 2009). The increased centrality of the romantic partner is likely to affect individuals' expectations about the responsiveness of the partner. Reis and his colleagues (2004) argue that individuals do not anticipate the same amount and the type of responsiveness from all of their interaction partners. According to Reis et al. (2004), people in individuals' social network and the expected responsiveness from the social network members resemble a triangle. Strangers who are at the very bottom of the triangle are many in numbers but expected to provide little support whereas one's spouse and children who are at the top of the triangle are expected to be very responsive despite being a few in numbers. However, the height and wide of the triangle may vary depending on individual difference factors such as attachment security and self-esteem (Reis et al., 2004). Likewise, in the case of non-romantic relationship partners being non-accessible, individuals may turn to the spouse to fulfill all kinds of responsiveness needs (e.g. emotional support, instrumental support). Increased dependence on spouses may impose excessive burden on them and make the triangle higher and narrower. Increased dependence may also cause an increase in the number of criteria used to evaluate romantic partner's responsiveness. Supporting this idea, a recent study found that individuals expect their relationship partners to serve multiple goals set by the individual. Furthermore, individuals who lack good quality social relationships evaluate their relationship partners less positively if the partners do not serve multiple goals. (Orehek, Forest, Wingrove, 2018). This finding is consistent with the idea that having good quality social relationships may reduce the expectations about romantic partner's responsiveness.

Assuming the greater centrality of the spouse in frequent movers' lives, partner responsiveness may have a stronger influence on the well-being of frequent movers

who are likely to see their romantic partners as the only or the most important source of support. On the other hand, the well-being of non-movers who are supposed to live closer to and be in more frequent contact with other social relationship partners (e.g. extended family and close friends) may not be influenced by low partner responsiveness as bad as individuals suffering from social deprivation. Thus, the present study hypothesizes that the extent to which individuals' well-being is influenced by their romantic partners' responsiveness might depend on the relative importance of non-romantic relationship partners in their lives. In other words, reduced social contact might explain why the association between PPR and well-being might be stronger among frequent movers (vs. non-movers).

1.6 Present Research

The present studies aim to investigate effects of past residential moves on 1) strength of attachment to romantic partner, 2) priority of romantic partner over mother, and 3) the association between perceived partner responsiveness and psychological well-being. Study 1 tested the hypothesis that frequent movers are more strongly attach to their romantic partners compared to non-movers using cross-sectional survey method. Study 2 was also a cross-sectional study testing the hypothesis that higher residential mobility predicts to prioritize spouse over mother in a hypothetical life-or death situation. Study 3 tested the moderation hypothesis that the association between perceived partner responsiveness and psychological well-being is stronger among frequent movers (vs. non-movers). Also, obligation to help mother/spouse in Study 2 and reduced social contact in Study 3 were explored as potential mechanisms underlying the main effects. Because it is plausible that residential mobility is influenced by participants' age, gender, education level, income, relationship length, and parenthood status, associations between study variables and demographic variables were also tested and reported in Appendix G.

CHAPTER 2

STUDY 1: RESIDENTIAL MOBILITY AND STRENGTH OF ATTACHMENT TO ROMANTIC PARTNER

2.1 Aims and Hypotheses of the Study

The main purpose of Study 1 is to investigate centrality of long-term romantic partners among individuals who frequently changed their residence in the past. It is hypothesized that frequent residential change in the past will predict stronger attachment to long-term romantic partners.

2.2 Method

2.2.1 Participants

Adults who had an exclusive relationship for at least one year were invited via social media announcements to complete an online survey. 1000 individuals who met the eligibility criteria accessed the survey. Of these 561 quit the survey halfway through without completing all measures. The final sample consisted of the remaining 439 respondents (363 women, 76 men; $M_{\text{age}} = 31.43$ years, $SD_{\text{age}} = 7.61$; range = 23-64) who completed all measures of interest. Of these, 229 were married, 47 were cohabiting, 41 were engaged, 122 were dating. Mean relationship duration was 79.32 months ($SD = 78.451$; range = 12-456). 420 respondents completed at least some higher education and 19 completed high school or less.

Sample size was determined a priori by using using G*Power Software (Faul, Erdfelder, Lang, & Buchner, 2007). The minimum sample size to detect a standardized slope of .20 (an association very close to median of average correlation

of .19 across psychology studies; Stanley, Carter, & Doucouliagos, 2018) in a simple regression analysis with 99% power is 443. Data collection was stopped after exceeding this sample size with 481 respondents. 42 respondents provided only names but not relationships of network members, making it impossible to identify who was their romantic partner, reducing the final analytic sample to 439.

Present research has been approved by METU Human Participants Ethics Committee prior to data collection (see Appendix A).

2.2.2 Procedure and Measures

Participants completed all measures online administered via Qualtrics software. Participants were asked to approve an online informed consent form before completing the survey (see Appendix B). Measures of attachment strength and residential mobility were counterbalanced. Demographic questions were presented at the end of the survey. All participants were debriefed and thanked online for their participation after they completed the survey (see Appendix C). All methods and main analysis were preregistered on the Open Science Framework (OSF). Materials can be accessed at

https://osf.io/k5q3z/?view_only=d491a9591b8b4b0cbb2e6fc7db15b1e3.

2.2.2.1 Residential Mobility

Residential mobility was measured by asking participants to report how many times they moved to a new neighborhood, city, or country in their lifetime (see Appendix D). Mean number of moves was 3.79 (SD = 2.71). The distribution of moves was positively skewed (skewness = 1.10, kurtosis = 1.33). 94.1% of all moves were equal to or less than 10. As performed in past studies (e.g. Oishi & Schimmack, 2010; Oishi et al., 2012), I winsorized values greater than 10 back to 10. Capping residential mobility at 10 moves reduced skewness (skewness = .58, kurtosis = -.47).

2.2.2.2 Attachment Strength

The modified version of the WHOTO Scale (Hazan, Hutt, Sturgeon, & Bricker, 1991) was used to measure attachment strength to romantic partner (see Appendix D). The WHOTO scale consists of 10 items, asking respondents to list people in their life who meet attachment functions: proximity seeking (1 item; “Person(s) you make sure to see or talk to frequently.”); safe haven (3 items; e.g., “Person(s) you immediately think of contacting when something bad happens.”); secure base (3 items; e.g., “Person(s) you know will always be there for you.”), separation distress (3 items; e.g., “Person(s) you miss when they are away.”). Each item asked participants to list up to 4 people, in order of significance, starting with the most significant one. Following prior work (Diamond & Hicks, 2005), for each item, the romantic partner received a score of 4 if listed the first, 3 if listed the second, 2 if listed the third, 1 if listed the fourth, and 0 if not listed. Attachment score was computed by averaging across the 10 items. Cronbach’s alpha was .87.

2.2.2.3 Demographic Information

Age, gender (-1 = female, 1 = male), education (-1 = high school or less, 1 = some college or more), monthly income, relationship length, and parenthood status (-1 = do not have children, 1 = have children) were included to obtain demographic information (see Appendix D). See Supplementary Materials (Appendix G) for the results associated with demographic variables.

2.3 Results

Descriptive statistics of study variables and correlations among study variables are reported in Table 1 and Table 2, respectively. Study 1 tested the hypothesis that higher residential mobility in the past will predict stronger attachment to romantic partner. To test the hypothesis, a simple linear regression analysis was conducted as specified in the preregistration. Greater number of residential moves in the past

positively predicted attachment strength to romantic partner, $B = .042$, 95% CI [.008, .076] (see Table 3).

Table 1. *Descriptive Statistics of Study Variables*

Variable	M	SD	Min	Max
Residential mobility	3.863	2.860	0	10
Attachment strength (romantic partner)	2.592	1.043	0	4
Attachment strength (family and friends)	0.574	0.164	0	1.01

Table 2. *Correlations Among Study Variables*

Variable	2	3
1. Residential mobility	.115 [*]	-.105 [*]
2. Attachment strength to romantic partner		-.359 ^{***}
3. Attachment strength to friend and family network		

^{*} $p < .05$ ^{**} $p < .01$ ^{***} $p < .001$.

In exploratory analyses, I also looked at the flipside of the above hypothesis—i.e., whether attachment strength to other social network members decreased as the number of residential moves increased. In the current sample, the most frequently listed other relationship partners meeting attachment functions were mothers, fathers, siblings, friends, children, cousins, grandparents, parent-in-laws, aunts, and uncles. Collectively I referred to these as extended family and friend network. If a network member was listed the first, they received a score of 4, if they were listed the second, they received a score of 3, and so on. Again, I averaged across all items to compute an attachment strength to extended family and friend network score. As the number of residential moves increased, attachment strength to extended family and friends decreased, $B = -.006$, 95% CI = [-.011, -.000] (see Table 3). Overall, results provided support for the hypothesis.

Table 3. *Residential Mobility Predicting Attachment Strength to Romantic Partner and Extended Family and Friend Network*

	<i>B</i>	<i>SE</i>	<i>B</i>	<i>t</i>	<i>p</i>	95% CI
<i>Romantic partner</i>						
Residential mobility	.044	.018	.115	2.412	.016	[.008, .080]
<i>Family and friends</i>						
Residential mobility	-.006	.003	-.101	-2.124	.034	[-.011, .000]

2.4. Discussion

Past work on residential mobility mainly focused on the effects of increased mobility on nuclearization of family relationships (Salter & Adams, 2012) and friendship strategies (Oishi, 2010). No studies to date have investigated the association between residential mobility and relationship with romantic partners. Motivating from the nuclear family and casual friendships hypotheses, the main purpose of Study 1 was to test whether high numbers of residential moves in the past strengthens attachment to long-term romantic partners.

Supporting the hypothesis, greater number of residential changes in the past predicted stronger attachment to romantic partners in long-lasting relationships. As opposed to stronger attachment to romantic partner, further analyses showed that frequent residential change predicted a decrease in the strength of attachment to social network members (extended family, close friends, and relatives). Overall, results of Study 1 supported the main hypothesis and provided the first piece of evidence indicating greater centrality of romantic partners among frequent movers.

In Study 1, attachment strength was used to operationalize the centrality of romantic partners. A closer examination of the items within the WHOTO Scale (Hazan, Hutt, Sturgeon, & Bricker, 1991) measuring proximity seeking, safe haven, secure base, and separation distress reveals the critical role of proximity to fulfill attachment

needs. For example, the item used to assess proximity seeking behavior “Person(s) you make sure to see or talk to frequently”, and items measuring safe haven behavior (e.g. “Person(s) you immediately think of contacting when something bad happens.”) highlight the importance of physical proximity to the person who is expected to meet attachment needs. Although technological advances reduce the difficulty of reaching significant others to meet attachment needs, distance still appears as a crucial factor diminishing the frequency of face-to-face contact (Larsen et al., 2006; Mok, Wellman, & Basu, 2007, Mok, Wellman, & Carrasco, 2010). Residential mobility that increases distance to social outlets is likely to weaken attachment to social network members and promote the centralization of spouse (or long-term romantic partner) to fulfill attachment needs.

In addition to testing main hypothesis, I also investigated associations among residential mobility, attachment strength, and demographic variables. The association of residential mobility with age, gender, relationship length, income, and parenthood status were not significant. However, residential mobility was positively correlated with education level. However, neither the correlation between attachment strength and education nor the interaction between residential mobility and education was significant. Similarly, two-way interaction of residential mobility with gender, relationship length, income, and parenthood status were not significant. These findings demonstrated that the association between residential mobility and centrality of romantic partners was independent from individuals’ gender, education level, relationship length, income, and parenthood status.

However, results revealed a significant interaction between age and residential mobility. Younger participants who frequently changed their residence scored higher on attachment strength compared to older participants. One possible explanation of this finding is that older participants are more likely to have adult children who can provide support to participants. Parents and adult children usually switch roles when parents get older. A plenty of studies demonstrate that adult children take care of their parents (e.g. Roots, 2014). In the case adult children meet their parents’

attachment needs, spouse's role as an attachment figure may be lowered. An alternative explanation for the moderating role of age is reduced expectations of older individuals from their spouse to meet attachment needs. The suffocation model of marriage (Finkel et al., 2014) suggests that individuals expect their spouse to support them to fulfill higher order needs such as self-actualization in contemporary marriages. Considering the suffocation model of marriage, younger adults are more likely to set higher expectations from marriage compared to older adults who, probably, married a long-time ago. Older adults may be more conservative in their expectations from marriage than younger adults. In sum, presence of adult children and relatively lower expectations from marital partner might explain why older adults who moved frequently in the past score lower on attachment strength compared to younger adults.

CHAPTER 3

STUDY 2: RESIDENTIAL MOBILITY AND MOTHER OR SPOUSE DILEMMA

3.1 Aims and Hypotheses of the Study

Motivating from the findings of the first study, Study 2 aimed to investigate priority of spouse over extended family using a moral dilemma paradigm adopted from the decision-making literature. Originally this paradigm asks individuals to choose to help one of two people in a life-or-death or everyday situation (Burnstein, Crandall, & Kitayama, 1994). Wu and his colleagues (2016) asked European Americans and Taiwanese to choose between their spouse and their mother using Burnstein et al.'s (1994) paradigm to examine cultural differences in the priority of marital vs parental relationships. They found that a greater percentage of European Americans prioritized their spouse over their mother whereas a greater percentage of Taiwanese prioritized their mother over their spouse in both life-or-death and everyday situation. Further, they found that feelings of closeness to the target and feelings of obligation to help the target explained participants' decision. This finding highlighted the importance of marital relationships in individualistic cultures.

In the current study, the hypothesis that higher residential mobility in the past will predict greater tendency to prioritize spouse over mother in a hypothetical life-or-death situation was tested. Further, whether feelings of obligation to help the spouse and mother mediate the association between residential mobility and preference for spouse over mother was explored.¹

¹Closeness to spouse/mother and independent/interdependent self construals were also measured as potential mediators for exploratory purposes. Results were not significant. Therefore, they were not included in the main text. Measures and results are presented in Appendix H.

3.2 Method

3.2.1 Participants

Married adults between the ages of 25 and 50 years old whose mother are alive were invited via social media announcements to complete an online survey. 900 individuals who met the eligibility criteria accessed the survey. Of these 336 quit the survey halfway through without completing all measures. The final sample consisted of the remaining 564 respondents (408 women, 144 men, 12 did not answer the question; $M_{\text{age}} = 33.75$ years, $SD_{\text{age}} = 6.92$; range = 25-50) who completed all measures of interest. Mean relationship duration was 8.43 years ($SD = 7.26$; range = 1-33). 535 respondents completed at least some higher education and 17 completed high school or less, 12 did not indicate education status.

Sample size was determined a priori by using using G*Power Software (Faul, et al., 2007). The minimum sample size to achieve 95% power at $p < .05$ was 520. Data collection was stopped after exceeding this sample size with 564 respondents.

3.2.2 Procedure and Measures

Participants completed all measures online administered via Qualtrics software. Participants were asked to approve an online informed consent form before completing the survey (see Appendix A). Measures of residential mobility and mother or spouse scenarios were counterbalanced. Measures of obligation and closeness were also counterbalanced and presented following the main measures. Demographic questions were presented at the end of the survey. All participants were debriefed and thanked online for their participation after they completed the survey (seen Appendix B). Methods and main analyses were preregistered on the Open Science Framework

(OSF). Materials can be accessed at https://osf.io/3thfx/?view_only=af37222a536f4fb2a495d934644f417f

3.2.2.1 Residential Mobility

Residential mobility was measured by asking the same single question used in Study 1. Mean number of moves was 4.11 (SD = 3.15). The distribution of moves was positively skewed as in Study 1 and Study 2 (skewness = 1.09, kurtosis = 1.57). 95.9% of all responses were less than or equal to 10 so I winsorized values greater than 10 back to 10. Winsorization reduced skewness (skewness = .50, kurtosis = -.53).

3.2.2.2 Mother or Wife Dilemma Scenarios

Participants were presented with a scenario developed by Wu and his colleagues (2016) to measure whether individuals choose to help mother or spouse in a life-or-death situation (see Appendix E). Participants were asked to imagine the following scenario, “Now imagine that today when you go home, you find that your house is quickly burning down. Your spouse and your mother are asleep in two separate rooms. They cannot escape the fire by themselves and cannot survive without your help.” Participants were asked to choose their mother or spouse as quickly as possible in case that they have time to help only one of them.

3.2.2.3 Obligation

Three items previously used by Wu et al. (2016) were used to assess how much obligation participants felt to help their spouse and their mother when they were asked to choose one in the life-or-death scenario (see Appendix E). Following items were used to measure obligation: “How much responsibility do you have to help your mother/spouse from the burning house?”, “How much obligation do you have to help your mother/spouse from the burning house?”, “How desirable it is to help your

mother/spouse from the burning house?” Participants rated each item on a 7-point scale ranging from 1(no responsibility/no obligation/not desirable at all) to 7(quite a lot of responsibility/quite a lot of obligation/very desirable). I averaged across three items to compute an overall obligation score for both mother and spouse. Cronbach alpha for the obligation to help spouse items was .56. I removed the third item (How desirable it is to help your spouse from the burning house?) which had a very low item-total correlation of .13. Cronbach alpha was .81 after removal of the third item. Cronbach alpha for the obligation to help mother items was .42. I removed the third item (How desirable it is to help your mother from the burning house?) which had a very low item-total correlation of .07. Cronbach alpha was .70 after removal of the third item. I used the final two items in the analyses.

3.2.2.4 Demographic Information

Age, gender (-1 = female, 1 = male), education (-1 = high school or less, 1 = some college or more), monthly income, relationship length, parenthood status (-1 = do not have children, 1 = have children), and distance to mother (-1 = not living in the same city, 1 = living in the same city) were included to obtain demographic information (see Appendix E). See Supplementary Materials (Appendix G) for the results associated with demographic variables.

3.3 Results

Descriptive statistics of study variables and correlations among study variables are reported in Table 4 and Table 5, respectively. Percentage of individuals who chose to help mother (62.4%) was significantly higher than the percentage of individuals who chose to help spouse (37.6%), $t(563) = 18.41, p < .001, 95\% \text{ CI } [.34, .42]$. To test the hypothesis that higher residential mobility would predict increased likelihood of choosing to help spouse in the life-or-death situation, I conducted a simple logistic regression analysis with residential mobility as the predictor and the choice in the life-or-death situation as the outcome (coded as mother = 0, wife = 1). Residential

mobility did not significantly predict increased likelihood of choosing to help spouse, $B = .03$, $SE = .03$, $OR = 1.03$, 95% CI [.968, 1.093].

Next, I explored whether the feeling of obligation to help mother or spouse mediated the effect of residential mobility on the preference for spouse over mother. The feeling of obligation to help spouse ($B = .005$, $SE = .010$, 95% CI [-.015, .023]) did not mediate the relationship between residential mobility and the preference for spouse over mother. On the other hand, the feeling of obligation to help mother mediated the relationship between residential mobility and the preference for spouse over mother. Higher residential mobility indirectly predicted greater probability of choosing to help spouse through decreased obligation felt to help mother, $B = .02$, $SE = .01$, 95% CI [.002, .040] (see Figure 1).

Table 4. *Descriptive Statistics of Study Variables*

Variable	M	SD	Min	Max
Residential mobility	3.977	2.789	0	10
Preference for spouse	0.38	0.485	0	1
Obligation to help spouse	5.895	1.487	1	7
Obligation to help mother	6.258	1.269	1	7

Table 5. *Correlations Among Study Variables*

Variable	2	3	4	5	6
1. Residential mobility	.038	-.045	.011	-.098*	.025
2. Preference for spouse/mother		-.214***	.209***	-.248***	.240***
3. Closeness to mother			.253***	.277***	-.013
4. Closeness to spouse				.050	.424***
5. Obligation to help mother					.236***
6. Obligation to help spouse					

* $p < .05$ ** $p < .01$ *** $p < .001$

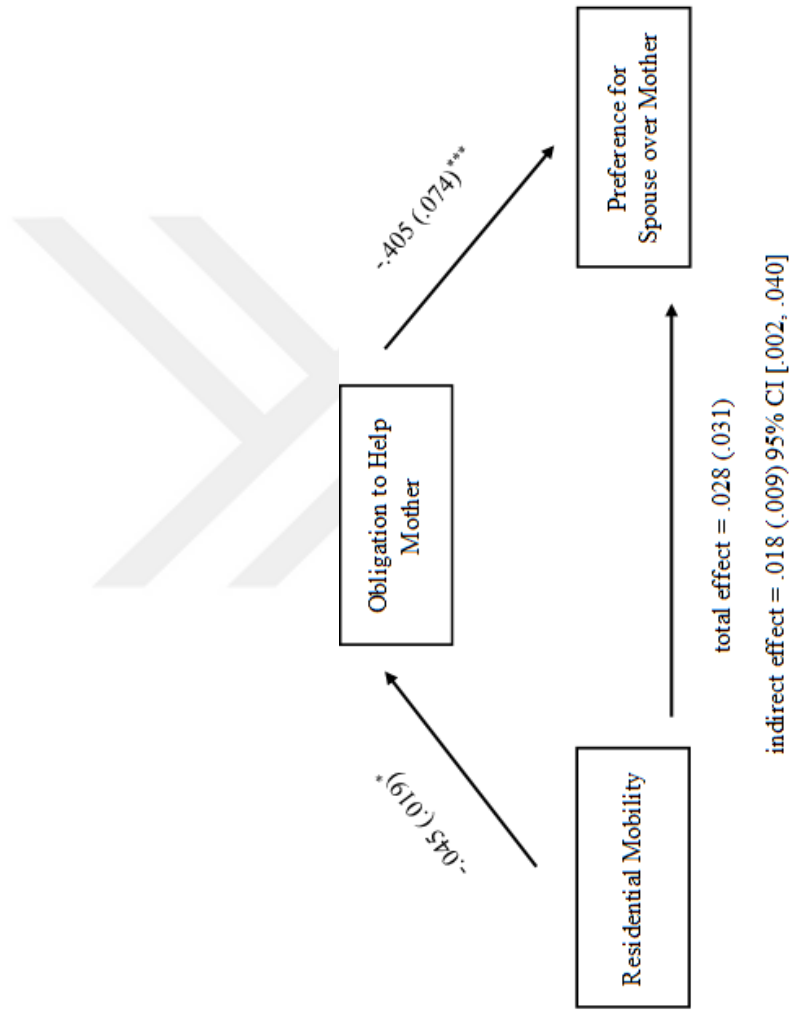

Figure 1. The indirect association of residential mobility with preference for spouse over mother through obligation to help mother. Numbers outside the parentheses are unstandardized regression coefficients and numbers inside the parentheses are standard errors. The sample size was 562. * $p < .05$ ** $p < .01$. *** $p < .001$

3.4 Discussion

Building on the findings from the first study, Study 2 aimed to conceptually replicate the first findings on the centralization of romantic partners. Study 2 used the mother or spouse dilemma to operationalize the centrality of romantic partners among frequent movers. The main hypothesis of Study 2 was that residential mobility would increase the likelihood of choosing to help spouse over mother when faced a hypothetical life-or-death situation. To explore mechanisms underlying the association between residential mobility and preference for spouse, obligation to help mother and spouse were measured. Results demonstrated an indirect association between residential mobility and preference for spouse over mother. Greater number of residential moves in the past lowered obligation to help mother and in turn predicted increased likelihood of helping spouse over mother in a life-or-death situation. The absence of a direct association between residential mobility and preference for spouse over mother highlights the importance of underlying mechanisms. Considering research findings showing that physical distance reduces the sense of obligation to help people (Levine & Thompson, 2004; Touré-Tillery & Fischbach, 2017), reduced feelings of obligation to help mother as a consequence of a mobile lifestyle sounds reasonable. Increased residential proximity is likely to make movers feel less obligated and responsible to help their parents.

Next, I tested whether demographic variables play a role in explaining the indirect association between residential mobility and preference for spouse over mother. For this purpose, I tested two-way interactions of residential mobility with demographic variables predicting obligation to help mother and preference for spouse over mother. For both outcomes, two-way interaction of residential mobility with age, gender, education, relationship length, income, parenthood status, and distance to mother were not significant. Thus, the associations among residential mobility, obligation to help mother, and preference for spouse were independent from demographic variables.

CHAPTER 4

STUDY 3: RESIDENTIAL MOBILITY AS A MODERATOR OF THE LINK BETWEEN PERCEIVED PARTNER RESPONSIVENESS AND PSYCHOLOGICAL WELL-BEING

4.1 Aims and Hypotheses of the Study

The main purpose of Study 3 was to investigate whether residential mobility moderates the association between perceived partner responsiveness and personal well-being. Study 3 tested the hypothesis that the association between perceived partner responsiveness and personal well-being will be stronger among frequent movers (vs. non-movers). Also, whether reduced frequency of contact with extended family and friend network explains this moderation was explored in this study.

4.2 Method

4.2.1 Participants

Married or cohabiting adults were invited via social media announcements to complete an online survey. 1351 individuals who met the eligibility criteria accessed the survey. Of these 474 quit the survey halfway through without completing all measures. The final sample consisted of the remaining 877 respondents (577 women, 219 men, 81 did not answer the question; $M_{\text{age}} = 37.18$ years, $SD_{\text{age}} = 10.05$; range = 20-72) who completed all measures of interest. Of these, 682 were married, 106 were cohabiting, 10 were cohabiting and engaged to be married, 79 did not indicate relationship status. Mean relationship duration was 133.77 months ($SD = 116.24$; range = 1.5-588). 618 respondents completed at least some higher education and 168 completed high school or less, 91 did not indicate education status.

Sample size was determined a priori by using G*Power Software (Faul, et al., 2007). The minimum sample size to detect a small effect (.02) at $p < .05$ in a moderated regression analysis with 95% power is 652. Data collection was stopped after exceeding this sample size with 877 respondents.

4.2.2 Procedure and Measures

Participants completed all measures online administered via Qualtrics software. Participants were asked to approve an online informed consent form before completing the survey (see Appendix A). Measures of residential mobility, perceived partner responsiveness, psychological well-being, and frequency contact with extended family and friend network were counterbalanced. Demographic questions were presented at the end of the survey. All participants were debriefed and thanked online for their participation after they completed the survey (see Appendix B). Methods and main analyses were preregistered on the Open Science Framework (OSF). Materials can be accessed at

https://osf.io/9vfs7/?view_only=853396c62b9b40dabcc6394d686be1d6

4.2.2.1 Residential Mobility

Residential mobility was measured by asking the same single question used in Study 1 and Study 2. Mean number of moves was 3.73 (SD = 4.76). The distribution of moves was positively skewed as in Study 1 and Study 2 (skewness = 6.20, kurtosis = 65.44). 95.3% of all responses were less than or equal to 10 so I winsorized values greater than 10 back to 10. Winsorization reduced skewness (skewness = .77, kurtosis = -.25).

4.2.2.2 Perceived Partner Responsiveness (PPR)

Three items adapted from Reis's (2003) responsiveness scale and previously used in a couple of studies (e.g. Maisel & Gable, 2009; Selcuk et al., 2016; Selcuk, Stanton,

Slatcher, & Ong, 2017; Tasfiliz et al. 2018) were used to assess perceived partner responsiveness (see Appendix F). The items asked participants to rate the extent to which they think that their partner cares for, appreciates, and understands them on a 7-point scale (1 = completely disagree to 7 = completely agree). A perceived partner responsiveness score was computed by averaging across the three items. Higher scores indicated greater perceived partner responsiveness. Cronbach's alpha was .91.

4.2.2.3 Psychological Well-being

Following prior work (Gallagher et al., 2009; Selcuk et al., 2016; Tasfiliz et al., 2018), well-being was measured along its hedonic and eudemonic aspects.

4.2.2.3.1 Hedonic well-being

Participants were asked to report their life satisfaction and how frequently they felt positive and negative affect to measure hedonic well-being. Life satisfaction was measured with a single item asking participants to rate their life on a 7-point scale ranging from 1 (worst) to 7 (best). Five items for positive affect and six items for negative affect adapted from prior studies (e.g., Selcuk et al., 2016) were used. Positive affect was measured asking participants to what extent they felt "happy", "cheerful", "calm and peaceful", "satisfied", and "full of life" during the past month on a 7-point scale ranging from 1 (never) to 7 (very much). Negative affect was measured asking participants to what extent they felt "sad", "disappointed", "hopeless", "worthless", "nervous", and "restless" during the past month on a 7-point scale ranging from 1 (never) to 7 (very much) (see Appendix F). A composite hedonic well-being score was computed by averaging life satisfaction, positive affect, and reversed negative affect scores. Cronbach alpha was .76.

4.2.2.3.2 Eudaimonic Well-being

Participants were asked to complete a short-version of the Psychological Well-being Scale (Ryff, 1989) to assess eudaimonic well-being (see Appendix F). The Psychological Well-being Scale consists of six facets assessing autonomy (3 items; e.g., “I am not afraid to voice my opinions, even when they are in opposition to the opinions of most people.”), environmental mastery (3 items; e.g., “The demands of everyday life often get me down.”), personal growth (3 items; e.g., “I think it is important to have new experiences that challenge how you think about yourself and the world.”), positive relations with others (3 items; e.g., “I often feel lonely because I have few close friends with whom to share my concerns.”), purpose in life (3 items; e.g., “Some people wander aimlessly through life, but I am not one of them.”), and self-acceptance (3 items; e.g., “I like most aspects of my personality.”). The positive relations with others facet was not included in the survey to eliminate the possibility that participants would think about their marriage when responding to the items of positive relations with others facet. In such a case, the role of perceived partner responsiveness in predicting well-being would be artificially inflated. Items were rated on a 7-point scale ranging from 1 (completely disagree) to 7 (completely agree). A composite eudaimonic well-being score was computed by averaging scores from the five facets. Cronbach alpha was .62.

4.2.2.4 Frequency of Contact

Prior to measuring frequency of contact, participants were asked to list the initials of the people (excluding their romantic partner) who were there for them in times of need and with whom they prefer to discuss important matters (Hogan, Carrasco, & Wellman, 2007). Participants were allowed to list the initials of up to 10 people. Mean number of people listed was 4.40 ($SD = 2.56$). Next, for each person listed, participants indicated the frequency with which they were in contact with these individuals face-to-face (1 item) or through other means (e.g., phone call, text message, or skype; 1 item) on a 5-point scale (0 = never to 4 = very often) (see

Appendix F). To compute a composite frequency of contact score, I averaged across scores given for each confident. Mean frequency for face-to-face contact was 3.68 (SD = 2.27) and mean frequency for other means of contact was 4.43 (SD = 1.07). The two frequency measures were correlated at .42 ($p < .001$).

4.2.2.5 Demographic Information

Age, gender (-1 = female, 1 = male), education (-1 = high school or less, 1 = some college or more), monthly income, relationship length, and parenthood status (-1 = do not have children, 1 = have children) were included to obtain demographic information (see Appendix F). See Supplementary Material (Appendix G) for the results associated with demographic variables.

4.3 Results

Descriptive statistics of study variables and correlations among study variables are reported in Table 6 and Table 7, respectively. I tested the hypothesis that residential mobility moderates the association between perceived partner responsiveness and psychological well-being via a moderated regression analysis as specified in the preregistration. Residential mobility moderated the association between perceived partner responsiveness and eudaimonic well-being, $B = .01$, $SE = .005$, $p = .031$, 95% CI [.001, .019] but not hedonic well-being, $B = .009$, $SE = .007$, $p = .208$, 95% CI [-.005, .023]. Perceived partner responsiveness positively predicted eudaimonic well-being across all levels of residential mobility. However, the role of perceived partner responsiveness in eudaimonic well-being was higher for respondents who were more residentially mobile (1 SD above the mean), $B = .175$, $SE = .019$, $p < .001$, 95% CI [.138, .213] as compared their less residentially mobile counterparts, $B = .115$, $SE = .022$, $p < .001$, 95% CI [.072, .158] (see Figure 2).

Table 6. *Descriptive Statistics of Study Variables*

Variable	M	SD	Min	Max
Residential mobility	3.386	2.916	0	10
Perceived partner responsiveness	5.491	1.555	1	7
Eudaimonic well-being	5.026	0.692	1	6.53
Hedonic well-being	4.856	1.139	1	7
Face-to-face contact	3.676	2.268	1	13
Other means of contact	4.435	1.068	1	6

Table 7. *Correlations among Study Variables*

Variable	2	3	4	5
1. Residential mobility	.017	.000	-.012	-.183***
2. Perceived partner responsiveness		.327***	.344***	-.048
3. Eudaimonic well-being			.448***	.073
4. Hedonic well-being				.081
5. Face-to-face contact				
6. Other means of contact				

* $p < .05$ ** $p < .01$ *** $p < .001$.

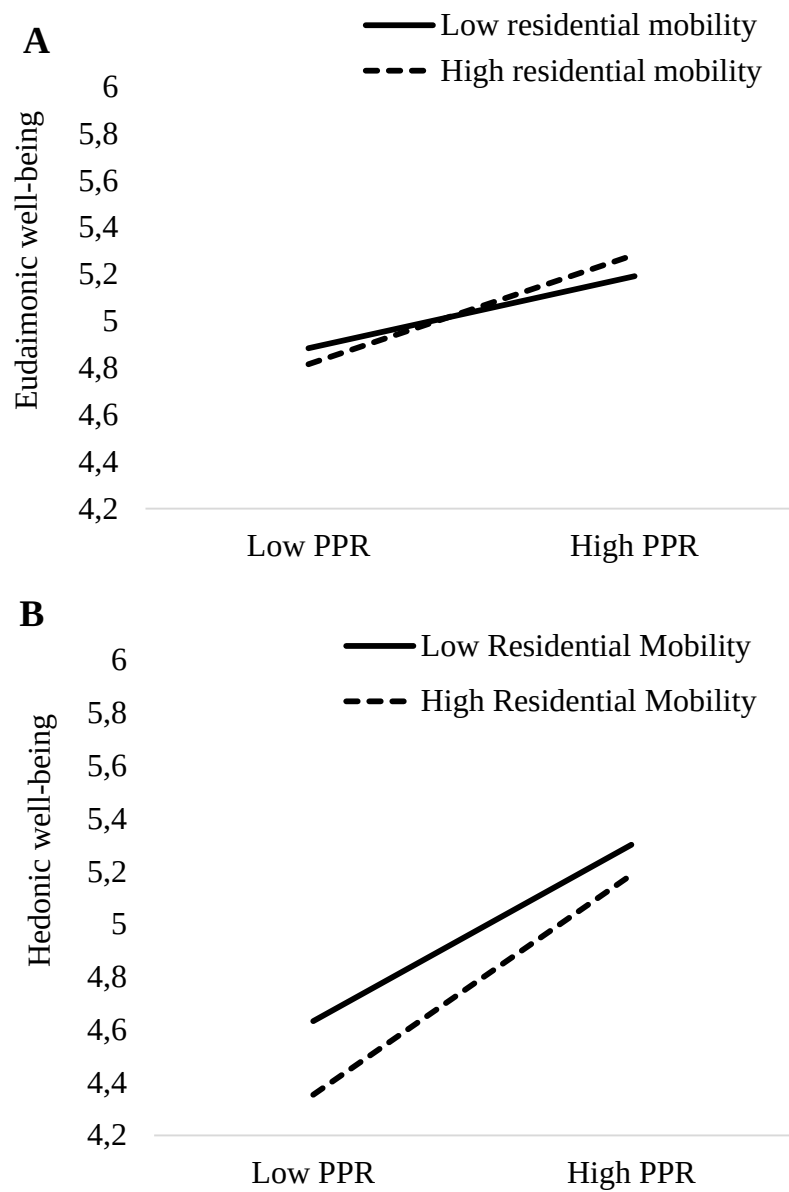

Figure 2. Perceived partner responsiveness predicting eudaimonic well-being (Panel A) and hedonic well-being (Panel B) as a function of residential mobility. Low and high residential mobility correspond to 1 SD below and 1 SD above the mean, respectively. Both predictors were centered.

One explanation for these findings is that it is not residential mobility that is deriving these associations per se, but lower frequency of contact with significant network members as a result of being highly mobile. Indeed, greater number of residential moves negatively predicted the frequency of face-to-face contact ($B = -.146$, $SE = .030$, $p < .001$, 95% CI = $[-.205, -.086]$) and the frequency of contact through other means ($B = -.046$, $SE = .014$, $p = .001$, 95% CI = $[-.075, -.018]$). To see if decreased contact that comes with history of mobility accounts for the associations observed, I added frequency of contact and the two-way interaction between perceived partner responsiveness and frequency of contact into the model. I ran separate analyses for face-to-face vs. other means of contact. The interaction between perceived partner responsiveness and residential mobility predicting eudaimonic well-being was not significant after controlling for the interaction between perceived partner responsiveness and face-to-face contact, $B = .007$, 95% CI = $[-.004, .018]$ and the interaction between perceived partner responsiveness and other means of contact, $B = .009$, 95% CI = $[-.002, .020]$.

Interaction between perceived partner responsiveness and face-to-face contact significantly predicted eudaimonic well-being, $B = -.018$, 95% CI = $[-.036, -.001]$ while interaction between perceived partner responsiveness and other means of contact predicting eudaimonic well-being was not significant, $B = .025$, 95% CI = $[-.006, .055]$ (see Table 8). Perceived partner responsiveness positively predicted eudaimonic well-being across all levels of face-to-face contact. However, the role of perceived partner responsiveness in eudaimonic well-being was higher for respondents who engaged in face-to-face contact with family and friends less frequently (1 SD below the mean), $B = .184$, $SE = .026$, $p < .001$, 95% CI $[.134, .235]$ as compared to respondents who more frequently face-to-face contact with family and friends, $B = .113$, $SE = .022$, $p < .001$, 95% CI $[.069, .156]$ (see Figure 3). These findings provided support for the argument that reduced frequency of face-to-face contact with family and friend network explains the moderating role of residential mobility in the association between perceived partner responsiveness and eudaimonic well-being.

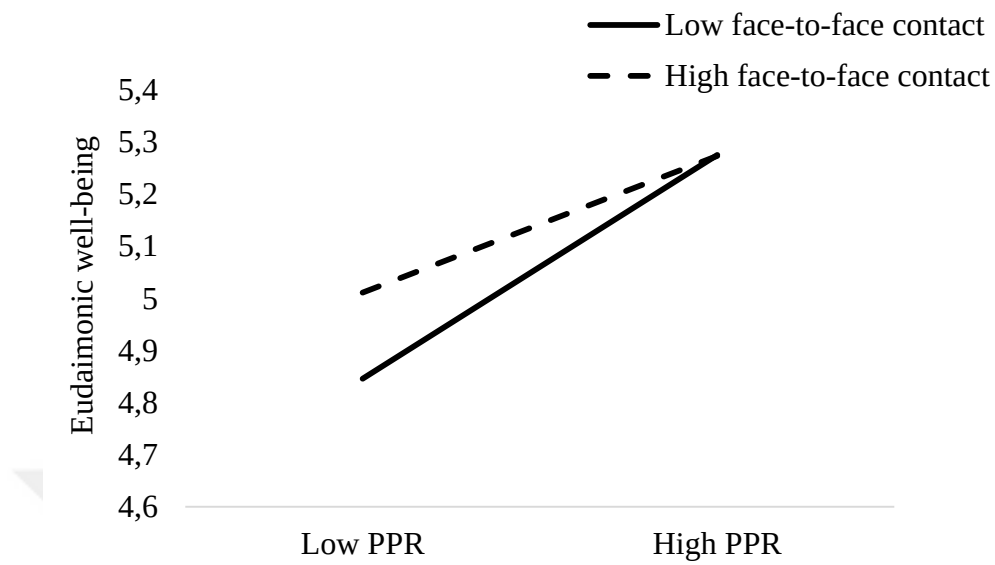

Figure 3. Perceived partner responsiveness predicting eudaimonic well-being as a function of face-to-face contact. Low and high face-to-face contact correspond to 1 SD below and 1 SD above the mean, respectively. Both predictors were centered.

Table 8. *Perceived Partner Responsiveness-Residential Mobility Interaction Predicting Eudaimonic Well-being, Including Mechanisms*

Predictor	<i>B</i>	<i>SE</i>	β	<i>p</i>	95% CI
Perceived partner responsiveness	.143	.018	.300	.000	[.108, .179]
Residential mobility	-.003	.009	-.011	.776	[-.020, .015]
Face-to-face contact	.030	.012	.099	.011	[.007, .053]
PPR x residential mobility	.007	.006	.047	.219	[-.004, .018]
PPR x face-to-face contact	-.018	.009	-.080	.041	[-.036, -.001]
Perceived partner responsiveness	.141	.018	.295	.000	[.106, .176]
Residential mobility	-.004	.009	-.016	.668	[-.021, .014]
Other means of contact	.049	.024	.078	.041	[.002, .095]
PPR x residential mobility	.009	.006	.062	.103	[-.002, .020]
PPR x other means of contact	.025	.015	.061	.110	[-.006, .055]

Note . All predictors were centered.

4.4 Discussion

Motivated from the findings of the first and second studies demonstrating the centrality of romantic partners among frequent movers, the third study investigated whether romantic partner's responsiveness is a stronger predictor of frequent movers' well-being. Study 3 tested the hypothesis that the association between perceived partner responsiveness and well-being will be stronger among frequent movers (vs. non-movers). Both hedonic and eudaimonic aspects of well-being were measured. Results showed that the association between perceived partner responsiveness and eudaimonic well-being gets stronger as the number of past moves increases. However, perceived partner responsiveness does not interact with residential mobility to predict hedonic well-being. This finding supports what the suffocation model of marriage (Finkel et al., 2014) hypothesizes on contemporary marriages. The model suggests that people expect their spouse to fulfill their higher-order needs in contemporary marriages. Eudaimonic well-being is very related to higher-order needs such as autonomy and self-growth in contrast to hedonic well-being describing daily affectivity and satisfaction with life. Results show that lower partner responsiveness is associated with eudaimonic well-being among frequent movers who depend more on their romantic partners. In other words, perceiving that their partner does not understand, cares for, and appreciates them results in dissatisfaction about individuals' higher order expectations from their partner.

The next step was to explore whether reduced frequency of contact with family and close friend network explains why the association between perceived partner responsiveness and well-being is stronger among frequent movers (vs. non-movers). Current analyses indicated that the interaction of perceived partner responsiveness with both face-to-face contact and other means of contact accounted for the interaction between perceived partner responsiveness and residential mobility. However, only the interaction between perceived partner responsiveness and frequency of face-to-face contact significantly predicted eudaimonic well-being. This finding leads to the conclusion that reduced frequency of face-to-face contact with

extended family and close friends explains why the association between perceived partner responsiveness and eudaimonic well-being is stronger among frequent movers. This finding is compatible with what previous studies found on the association between residential mobility and frequency of contact. Although people preserve contact with family and friends through other means (e.g. phone, the internet), residential proximity reduces the frequency of face-to-face contact (Larsen et al., 2006; Mok, Wellman, & Basu, 2007, Mok, Wellman, & Carrasco, 2010). The adverse effects of residential mobility on personal relationships is mostly related to physical proximity. Living far from family and close friends as a result of a mobile life reduces the frequency of face-to-face contact with them. Consequently, partner's responsiveness becomes a stronger predictor of their well-being. In contrast, extended family and friends living close to non-movers may compensate for low partner responsiveness. Studies have demonstrated that social support buffers the adverse effects of marital conflict on individuals' well-being (Keneski et al., 2017) and adverse effects of low partner support on women's mental and physical health (Rini et al., 2008). The idea that non-movers are more likely to benefit from the buffering role of social network support than frequent movers can explain why reduced frequency of face-to-face contact is a critical mechanism.

I also tested two-way interaction of perceived partner responsiveness with demographic variables. The interaction of perceived partner responsiveness with age, gender, education, and income were not significant. This finding demonstrated that the association between perceived partner responsiveness and eudaimonic well-being was independent from individuals' age, gender, education, and income. However, the two-way interaction between perceived partner responsiveness and parenthood status was significant. The association between perceived partner responsiveness and eudaimonic well-being was stronger among individuals who do not have children compared to those who have children. Furthermore, perceived partner responsiveness-parenthood status interaction accounted for the interaction between perceived partner responsiveness and residential mobility. Similar to the buffering role of social network support, children may serve as a buffer against adverse

influences of low partner responsiveness on well-being. Having children may lessen the adverse effects of low partner responsiveness on individuals' wellbeing. On the other hand, these findings should be interpreted with caution because parenthood status was not significantly associated with variables of interest in Study 1 and Study 2.

Also, the two-way interaction between perceived partner responsiveness and relationship length was significant. The association between perceived partner responsiveness and eudaimonic well-being was stronger among individuals who were in the relationship for a shorter period of time compared to those who were in the relationship for a longer period of time. In contrast to parenthood status, perceived partner responsiveness-relationship length interaction did not account for the interaction between perceived partner responsiveness and residential mobility.

CHAPTER 5

GENERAL DISCUSSION

Psychology research has established residential mobility's link with many psychological processes such as self-concept, social relations, and psychological well-being (Oishi, 2010). However, it has been unclear how romantic relationships are affected when people frequently move in the past or they live in the same place for a long period of time. The present dissertation investigated, across three studies, associations among residential mobility, centrality of romantic partners, and psychological well-being. Residential mobility increased centrality of marital (or long-term romantic) partners over other social network members for meeting attachment needs in Study 1. Higher residential mobility predicted lower feelings of obligation to help mother, which, in turn, predicted preference to help spouse (vs. mother) in a hypothetical life-or-death situation in Study 2. The association between perceived partner responsiveness and psychological well-being was stronger among frequent (vs. infrequent) movers. This moderation was accounted by frequent movers' lower face-to-face contact with family and close friend networks in Study 3. Overall, present studies demonstrated, for the first time, how residential mobility relates to marital (or long-term romantic) relationship processes and the mechanisms underlying the association between residential mobility and marital relationships.

5.1 Limitations and Future Research Directions

The strengths notwithstanding, present studies have some limitations. The major limitation of the present studies is the correlational design. Three studies established the associations among residential mobility, centrality of romantic partners and personal well-being. However, results cannot reveal a causal relationship among study variables. Because residential mobility is a demographic factor, there are

limited ways of manipulating the perception of mobility. The nature of the predictor variable makes it difficult to derive a causality. However, future studies may consider to conduct quasi experimental research in business settings. Relationship dynamics of employees who have to move within a company and those who do not have to move can be compared.

One limitation of the second study is the use of hypothetical scenarios to measure helping behavior instead of assessing whether participants actually help the target in the real life. Because it is not plausible to manipulate life-or-death situations in the real life, the use of hypothetical scenarios becomes compulsory in this case. However, future studies may consider to use alternative methods to measure the priority of relationship partners.

Besides the limitations, the present research has important implications for future research on romantic relationships and well-being. Further investigation on the effects of residential mobility on romantic relationship dynamics can help advance current debates on the growing expectations from spouses and the decreased marital satisfaction in the contemporary marriages (Finkel et al., 2014). Moreover, exploring the effects of residential mobility on romantic relationships can contribute to understand why the overdependence on the romantic partner may result in diminished well-being. Future studies can empirically examine how residential mobility relates to expectations about marriages and consequences of growing expectations.

Future studies may also investigate how the association between personal well-being and other aspects of partner responsiveness is influenced by residential mobility. Reis's (2003) perceived partners responsiveness measure focuses on emotional aspects of responsiveness (care, understanding, and appreciation). On the other hand, individuals may expect to receive non-emotional support from their partners as well as emotional support. Instrumental support such as helping the partner with housework, financial support such as providing money for expenses, and kin keeping

efforts such as forming warm relationships with extended family members of one's spouse (e.g. father and mother in law) may be important for individuals' perception of their partners' responsiveness. Future studies may consider to develop a more comprehensive measure of perceived partner responsiveness to investigate which aspects of responsiveness is more critical to predict well-being among frequent movers and non-movers.

5.2 Conclusion

This research, for the first time, investigates residential mobility in the context of romantic relationships. Findings demonstrate that marital (or long-term romantic) relationships play a more central role in frequent (vs. infrequent) movers' social networks and they serve as stronger predictors of personal well-being. First of all, these findings can contribute to better understand effects of residential mobility on relationship priorities. Furthermore, identifying the moderating role of residential mobility on the association between perceived partner responsiveness and psychological well-being can help explore potential predictors of reductions in well-being and relationship satisfaction.

REFERENCES

- Ainsworth, M. S. (1989). Attachments beyond infancy. *American Psychologist*, 44, 709–716.
- Baumeister, R. F. (1987). How the self became a problem: A psychological review of historical research. *Journal of Personality and Social Psychology*, 52(1), 163.
- Bell, M., Charles- Edwards, E., Ueffing, P., Stillwell, J., Kupiszewski, M., & Kupiszewska, D. (2015). Internal migration and development: comparing migration intensities around the world. *Population and Development Review*, 41(1), 33-58.
- Bowlby, J. (1988). *A secure base: Clinical applications of attachment theory*. London, UK: Routledge.
- Brewer, M. ve Chen Y. 2007. Where (who) are collectives in collectivism? Toward conceptual clarification of individualism and collectivism. *Psychological Review*, 114 (1): 133-151.
- Burnstein, E., Crandall, C., & Kitayama, S. (1994). Some neo-Darwinian decision rules for altruism: Weighing cues for inclusive fitness as a function of the biological importance of the decision. *Journal of Personality and Social Psychology*, 67, 773-789. doi:10.1037/0022-3514.67.5.773
- Cohen, S. (2004). Social relationships and health. *American psychologist*, 59(8), 676.
- Cohen, S. E., & Syme, S. L. (1985). *Social support and health*. New York: Academic Press.
- Collins, N. L., & Feeney, B. C. (2000). A safe haven: An attachment theory perspective on support seeking and caregiving in intimate relationships. *Journal of Personality and Social Psychology*, 78, 1053–1073.

- Diamond, L. M., & Hicks, A. M. (2005). Attachment style, current relationship security, and negative emotions: The mediating role of physiological regulation. *Journal of Social and Personal Relationships*, 22(4), 499-518.
- Doherty, N. A., & Feeney, J. A. (2004). The composition of attachment networks throughout the adult years. *Personal Relationships*, 11(4), 469-488.
- Dooley, M. K., Sweeny, K., Howell, J. L., & Reynolds, C. A. (2018). Perceptions of romantic partners' responsiveness during a period of stressful uncertainty. *Journal of Personality and Social Psychology*, 115(4), 677-687.
- Falk, C. F., Heine, S. J., Yuki, M., & Takemura, K. (2009). Why do Westerners self-enhance more than East Asians?. *European Journal of Personality: Published for the European Association of Personality Psychology*, 23(3), 183-203.
- Faul, F., Erdfelder, E., Lang, A. G., & Buchner, A. (2007). G*Power 3: A flexible statistical power analysis program for the social, behavioral, and biomedical sciences. *Behavior Research Methods*, 39, 175-191. doi:10.3758/bf03193146
- Feeney, J. A. (2004). Transfer of attachment from parents to romantic partners: Effects of individual and relationship variables. *Journal of Family Studies*, 10(2), 220-238.
- Feeney, B. C., & Collins, N. L. (2015). A new look at social support: A theoretical perspective on thriving through relationships. *Personality and Social Psychology Review*, 19(2), 113-147.
- Finkel, E. J., Hui, C. M., Carswell, K. L., & Larson, G. M., (2014). The suffocation of marriage: Climbing Mount Maslow without enough oxygen. *Psychological Inquiry*, 25(1), 1-41.

- Fraley, R. C., & Davis, K. E. (1997). Attachment formation and transfer in young adults' close friendships and romantic relationships. *Personal Relationships*, 4(2), 131-144.
- Freeman, H., & Brown, B. B. (2001). Primary attachment to parents and peers during adolescence: Differences by attachment style. *Journal of Youth and Adolescence*, 30(6), 653-674.
- Gallagher, M. W., Lopez, S. J., & Preacher, K. J. (2009). The hierarchical structure of well-being. *Journal of Personality*, 77, 1025-1050. <http://dx.doi.org/10.1111/j.1467-6494.2009.00573.x>
- Hampton, K., & Wellman, B. (2001). Long distance community in the network society: Contact and support beyond Netville. *American Behavioral Scientist*, 45(3), 476-495.
- Hayes, A. F. (2012). PROCESS: A versatile computational tool for observed variable mediation, moderation, and conditional process modeling. Retrieved from <http://www.afhayes.com/public/process2012.pdf>
- Hazan, C., Hutt, M. J., Sturgeon, J., and Bricker, T. (1991). *The process of relinquishing parents as attachment figures*. Paper presented at the biennial meetings of the Society for Research in Child Development, Seattle, WA.
- Hazan, C., & Shaver, P. R. (1987). Romantic love conceptualized as an attachment process. *Journal of Personality and Social Psychology*, 52, 511-524.
- Hazan, C., & Zeifman, D. (1994). Sex and the psychological tether. In K. Bartholomew & D. Perlman (Eds.), *Advances in personal relationships Vol.5: Attachment processes in adulthood* (pp. 151-178). London: Jessica Kingsley.
- Huang, Y., & Deng, F. F. (2006). Residential mobility in Chinese cities: A longitudinal analysis. *Housing Studies*, 21(5), 625-652.
- Humke, C., & Schaefer, C. (1995). Relocation: A review of the effects of residential mobility on children and adolescents. *Psychology: A Journal of Human Behavior*, 32(1), 16-24.

- İçduygu, A., & Sirkeci, İ. (1999). Cumhuriyet dönemi Türkiye'sinde göç hareketleri. In O. Baydar (Ed.) *75 yılda köylerden şehirlere*, (pp.249–68). İstanbul: Tarih Vakfı Yayınları.
- Kagitcibasi, C. (1996). The autonomous-relational self: A new synthesis. *European Psychologist*, 1(3), 180.
- Kagitcibasi, C. (2005). Autonomy and relatedness in cultural context: Implications for self and family. *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 36(4), 403-422.
- Kashima, Y., Yamaguchi, S., Kim, U., Choi, S. C., Gelfand, M. J., & Yuki, M. (1995). Culture, gender, and self: a perspective from individualism-collectivism research. *Journal of Personality and Social Psychology*, 69(5), 925.
- Keneski, E., Neff, L. A., & Loving, T. J. (2017). The importance of a few good friends: Perceived network support moderates the association between daily marital conflict and diurnal cortisol. *Social Psychological and Personality Science*, 1-10. <https://doi.org/10.1177/1948550617731499>
- Kito, M., Yuki, M., & Thomson, R. (2017). Relational mobility and close relationships: A socioecological approach to explain cross- cultural differences. *Personal Relationships*, 24(1), 114-130.
- La Guardia, J. G., Ryan, R. M., Couchman, C. E., & Deci, E. L. (2000). Within-person variation in security of attachment: a self-determination theory perspective on attachment, need fulfillment, and well-being. *Journal of Personality and Social Psychology*, 79(3), 367.
- Larsen, J., Axhausen, K. W., & Urry, J. (2006). Geographies of social networks: meetings, travel and communications. *Mobilities*, 1(2), 261-283.
- Levine, M., & Thompson, K. (2004). Identity, place, and bystander intervention: Social categories and helping after natural disasters. *The Journal of Social Psychology*, 144(3), 229-245.

- Long, L. (1991). Residential mobility differences among developed countries. *International Regional Science Review*, 14(2), 133-147.
- Magdol, L. (2002). Is moving gendered? The effects of residential mobility on the psychological well-being of men and women. *Sex Roles*, 47(11-12), 553-560.
- Magdol, L., & Bessel, D. R. (2003). Social capital, social currency, and portable assets: The impact of residential mobility on exchanges of social support. *Personal Relationships*, 10(2), 149-170.
- Mangalam, J. J. (2015). *Human migration: A guide to migration literature in English 1955—1962*. Lexington. University Press of Kentucky.
- Markiewicz, D., Lawford, H., Doyle, A. B., & Haggart, N. (2006). Developmental differences in adolescents' and young adults' use of mothers, fathers, best friends, and romantic partners to fulfill attachment needs. *Journal of Youth and Adolescence*, 35(1), 121-134.
- McPherson, M., Smith-Lovin, L., & Brashears, M. E. (2006). Social isolation in America: Changes in core discussion networks over two decades. *American Sociological Review*, 71, 353–375. <https://doi.org/10.1177/000312240607100301>
- McPherson, M., Smith-Lovin, L., & Brashears, M. E. (2009). Models and marginals: Using survey evidence to study social networks. *American Sociological Review*, 74, 670–681. doi:10.1177/000312240907400409.
- Mok, D., Wellman, B., Basu, R., 2007. Did distance matter before the Internet? Interpersonal contact and support in the 1970. *Social Networks*, 29, 430–461.
- Mok, D., Wellman, B., Carrasco, J.-A., 2010. Does distance still matter in the age of the Internet? *Urban Studies*, 47, 2747–2783.
- Nickerson, A. B., & Nagle, R. J. (2005). Parent and peer attachment in late childhood and early adolescence. *The Journal of Early Adolescence*, 25(2), 223-249.

- Oishi, S. (2010). The psychology of residential mobility: Implications for the self, social relationships, and well-being. *Perspectives on Psychological Science*, 5(1), 5-21.
- Oishi, S. (2014). Socioecological psychology. *Annual Review of Psychology*, 65, 581-609.
- Oishi, S., & Graham, J. (2010). Social ecology: Lost and found in psychological science. *Perspectives on Psychological Science*, 5(4), 356-377.
- Oishi, S., Ishii, K., & Lun, J. (2009). Residential mobility and conditionality of group identification. *Journal of Experimental Social Psychology*, 45(4), 913-919.
- Oishi, S., & Kesebir, S. (2012). Optimal social-networking strategy is a function of socioeconomic conditions. *Psychological Science*, 23(12), 1542-1548.
- Oishi, S., Kesebir, S., Miao, F. F., Talhelm, T., Endo, Y., Uchida, Y., Shibana, Y., & Norasakkunkit, V. (2013). Residential mobility increases motivation to expand social network: But why?. *Journal of Experimental Social Psychology*, 49(2), 217-223.
- Oishi, S., & Kisling, J. (2009). The mutual constitution of residential mobility and individualism. In R.S. Wyer Jr., C.-Y. Chiu, & Y.Y. Hong (Eds.), *Understanding culture: Theory, research, and application* (pp. 223-238). New York: Psychology Press.
- Oishi, S., Koo, M., & Akimoto, S. (2008). Culture, interpersonal perceptions, and happiness in social interactions. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 34(3), 307-320.
- Oishi, S., Krochik, M., Roth, D., & Sherman, G. D. (2012). Residential mobility, personality, and subjective and physical well-being: An analysis of cortisol secretion. *Social Psychological and Personality Science*, 3(2), 153-161.

- Oishi, S., Lun, J., & Sherman, G. D. (2007). Residential mobility, self-concept, and positive affect in social interactions. *Journal of Personality and Social Psychology*, 93(1), 131.
- Oishi, S., Rothman, A.J., Snyder, M., Su, J., Zehm, K., Hertel, A.W., et al. (2007). The socio-ecological model of pro-community action: The benefits of residential stability. *Journal of Personality and Social Psychology*, 93, 831–844.
- Oishi, S., & Schimmack, U. (2010). Residential mobility, well-being, and mortality. *Journal of Personality and Social Psychology*, 98(6), 980.
- Oishi, S., Schug, J., Yuki, M., & Axt, J. (2015). The psychology of residential and relational motilities. In M. J. Gelfand, C.-Y. Chiu, & Y.-Y. Hong (Eds.), *Handbook of advances in culture and psychology* (Vol. 5, pp. 221-272). New York, NY: Oxford University Press.
- Oishi, S., & Talhelm, T. (2012). Residential mobility: What psychological research reveals. *Current Directions in Psychological Science*, 21(6), 425-430.
- Orehek, E., & Forest, A. L. (2016). When people serve as means to goals: Implications of a motivational account of close relationships. *Current Directions in Psychological Science*, 25(2), 79-84.
- Reis, H.T. (2003). A self-report measure of perceived partner responsiveness. Unpublished manuscript, University of Rochester, Rochester, NY.
- Reis, H. T. (2012). Perceived partner responsiveness as an organizing theme for the study of relationships and well-being. In L. Campbell & T. J. Loving (Eds.), *Interdisciplinary research on close relationships: The case for integration* (pp. 27-52). Washington, DC: American Psychological Association.
- Reis, H. T., Clark, M. S., & Holmes, J. G. (2004). Perceived partner responsiveness as an organizing construct in the study of intimacy and closeness. In D. Mashek & A. Aron (Eds.), *The handbook of closeness and intimacy* (pp. 201–225). Mahwah, NJ: Erlbaum.

- Rini, C., Manne, S., DuHamel, K., Austin, J., Ostroff, J., Boulad, F., ... & Sexson, S. (2008). Social support from family and friends as a buffer of low spousal support among mothers of critically ill children: A multilevel modeling approach. *Health Psychology, 27*(5), 593.
- Roots, C. R. (2014). *The sandwich generation: Adult children caring for aging parents*. Routledge.
- Roy, A. L., McCoy, D. C., & Raver, C. C. (2014). Instability versus quality: Residential mobility, neighborhood poverty, and children's self-regulation. *Developmental Psychology, 50*(7), 1891.
- Ryff, C. D. (1989). Happiness is everything, or is it? *Journal of Personality and Social Psychology, 57*, 1069–1081. <http://dx.doi.org/10.1037/0022-3514.57.6.1069>
- Salter, P. S., & Adams, G. (2012). Mother or wife? An African dilemma tale and the psychological dynamics of sociocultural change. *Social Psychology, 43*, 232–242. <http://dx.doi.org/10.1027/1864-9335/a000124>
- Schimmack, U., Oishi, S. ve Diener, E. 2005. Individualism: A valid and important dimension of cultural differences between nations. *Personality and Social Psychology Review, 9* (1): 17-31.
- Schug, J., Yuki, M., Horikawa, H., & Takemura, K. (2009). Similarity attraction and actually selecting similar others: How cross- societal differences in relational mobility affect interpersonal similarity in Japan and the USA. *Asian Journal of Social Psychology, 12*(2), 95-103.
- Selcuk, E., Gunaydin, G., Ong, A. D., & Almeida, D. M. (2016). Does partner responsiveness predict hedonic and eudaimonic well-being? A 10-year longitudinal study. *Journal of Marriage and the Family, 78*, 311–325. <http://dx.doi.org/10.1111/jomf.12272>
- Selcuk, E., Karagobek, A. B., & Gunaydin, G. (2018). Responsiveness as a key predictor of happiness: Mechanisms and unanswered questions. In M. Demir & N. Sumer (Eds.), *Close relationships and happiness across cultures* (pp. 1-18). Springer, Cham.

- Selcuk, E., Stanton, S. C. E., Slatcher, R. B., & Ong, A. D. (2017). Perceived partner responsiveness predicts better sleep quality through lower anxiety. *Social Psychological & Personality Science*, 8, 83–92.
<http://dx.doi.org/10.1177/1948550616662128>
- Selcuk, E., Stanton, S. C., Slatcher, R. B., & Ong, A. D. (2017). Perceived partner responsiveness predicts better sleep quality through lower anxiety. *Social Psychological and Personality Science*, 8(1), 83-92.
- Selcuk, E., Zayas, V., & Hazan, C. (2010). Beyond satisfaction: The role of attachment in marital functioning. *Journal of Family Theory & Review*, 2(4), 258-279.
- Singelis, T. M, Triandis, H. C., Bhawuk, D. S., ve Gelfand, M. J. 1995. Horizontal and vertical dimensions of individualism and collectivism: A theoretical and measurement refinement. *Cross-Cultural Research*, 29 (3): 240-275.
- Slatcher, R. B., Selcuk, E., & Ong, A. D. (2015). Perceived partner responsiveness predicts diurnal cortisol profiles 10 years later. *Psychological Science*, 26(7), 972-982.
- South, S. J., Haynie, D. L., & Bose, S. (2005). Residential mobility and the onset of adolescent sexual activity. *Journal of Marriage and Family*, 67(2), 499-514.
- Squire, P., Wolfinger, R. E., & Glass, D. P. (1987). Residential mobility and voter turnout. *American Political Science Review*, 81(1), 45-65.
- Talhelm, T., & Oishi, S. (2014). Residential mobility affects self-concept, group support, and happiness of individuals and communities. In P. J. Rentfrow (Ed.), *Geographical psychology: Exploring the interaction of environment and behavior* (pp. 219-239). Washington, DC, US: American Psychological Association. <http://dx.doi.org/10.1037/14272-012>
- Tasfiliz, D., Selcuk, E., Gunaydin, G., Slatcher, R. B., Corriero, E. F., & Ong, A. D. (2018). Patterns of perceived partner responsiveness and well-being in Japan and the United States. *Journal of Family Psychology*, 32(3), 355.

- Thompson, M. M., Zanna, M. P., & Griffin, D. W. (1995). Let's not be indifferent about (attitudinal) ambivalence. In R. E. Petty & J. A. Krosnick (Eds.), *Ohio State University series on attitudes and persuasion: Vol. 4. Attitude strength: Antecedents and consequences* (pp. 361–386). Hillsdale, NJ, England: Erlbaum.
- Touré-Tillery, M., & Fishbach, A. (2017). Too far to help: The effect of perceived distance on the expected impact and likelihood of charitable action. *Journal of Personality and Social Psychology*, 112(6), 860.
- Trinke, S. J., & Bartholomew, K. (1997). Hierarchies of attachment relationships in young adulthood. *Journal of Social and Personal Relationships*, 14, 603-625.
- Wasti, S. A., & Eser Erdil, S. (2007). Bireycilik ve toplulukçuluk değerlerinin ölçülmesi: Benlik kurgusu ve INDCOL ölçeklerinin Türkçe geçerlemesi. *Yönetim Araştırmaları Dergisi*, 7, 39-66.
- Watson, D., Clark, L. A., & Tellegen, A. (1988). Development and validation of brief measures of positive and negative affect: The PANAS scales. *Journal of Personality and Social Psychology*, 54, 1063–1070. <http://dx.doi.org/10.1037/0022-3514.54.6.1063>
- Weiss, R. S. (1982). Attachment in adult life. In C. M. Parkes & J. Stevenson-Hinde (Eds.), *The place of attachment in human behavior* (pp. 171-184). New York: Basic Books.
- Weiss, R. S. (1991). The attachment bond in childhood and adulthood. In C. M. Parkes, J. Stevenson-Hinde, & P. Marris (Eds.), *Attachment across the life cycle* (pp. 66-76). London: Tavistock/Routledge.
- Wellman, B. (1992). Which types of ties and networks provide what kinds of social support. *Advances in Group Processes*, 9(1992), 207-235.
- Wellman, B., & Tindall, D. B. (1993). How telephone networks connect social networks. In Richards, W. D., Jr., & Barnett, G. A. (Eds.), *Progress in communication sciences* (pp. 62–94). Norwood, NJ: Ablex.

Wellman, B., & Wortley, S. (1990). Different strokes from different folks: Community ties and social support. *American Journal of Sociology*, 96(3), 558-588.

Wu, T. F., Cross, S. E., Wu, C. W., Cho, W., & Tey, S. H. (2016). Choosing your mother or your spouse: Close relationship dilemmas in Taiwan and the United States. *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 47(4), 558-580.

Yuki, M., Sato, K., Takemura, K., & Oishi, S. (2013). Social ecology moderates the association between self-esteem and happiness. *Journal of Experimental Social Psychology*, 49(4), 741-746.

APPENDICIES

APPENDIX A: METU HUMAN SUBJECTS ETHICS COMMITTEE APPROVAL

Uygulamalı Etik Araştırma Merkezi
APPLIED ETHICS RESEARCH CENTER

ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
MIDDLE EAST TECHNICAL UNIVERSITY

ÖZEL UPMAR BULVARI 06060
ÇANKAYA/ANKARA/TÜRKİYE
T: +90 312 210 72 91
F: +90 312 210 79 58
umarc@metu.edu.tr

Sayı: 28020816/256

25 Haziran 2018

Konu: Değerlendirme Sonucu

Gönderen: ÖDTÜ İnsan Araştırmaları Etik Kurulu (İAEK)

İlgili: İnsan Araştırmaları Etik Kurulu Başvurusu

Sayın Doç. Dr. Emre SELÇUK

"Yerleşim yeri değişikliğinin partner duyarlılığı ile psikolojik iyilik hali arasındaki ilişkiye etkileri"
başlıklı araştırması İnsan Araştırmaları Etik Kurulu tarafından uygun görülerek gerekli onay
2017-SQS-045 protokol numarası ile 26.06.2018 - 30.12.2021 tarihleri arasında geçerli olmak üzere
verilmiştir.

Bilgilerinize saygılarımla sunarım.

Prof. Dr. Ayhan SOL

Üye

Prof. Dr. Ş. Halil TURAN

Başkan V

Prof. Dr. Ayhan Gürbüz DEMİR

Üye

Doç. Dr. Yaşar KONDAKÇI

Üye

Doç. Dr. Zana ÇITAK

Üye

Doç. Dr. Emre SELÇUK

Üye

Dr. Öğr. Üyesi Pınar KAYGAN

Üye

APPENDIX B: INFORMED CONSENT FORM/ONAM FORMU

Yakın ilişkileri konu alan bu projede katılımcı olarak yer almaya davetlisiniz. Lütfen bu formu dikkatlice okuyun. Bu çalışmanın amacı yakın ilişkileri ve bunlara etki eden faktörleri incelemektir. Bu çalışmada katılımcı olmak için 18 yaşını doldurmuş (19 yaşından gün almış) olmanız zorunludur. Bu araştırma ODTÜ Psikoloji Bölümü öğretim üyelerinden Dr. Emre Selçuk tarafından yapılmaktadır.

Bu araştırmada katılımcı olmak tamamen gönüllüdür. Katılmayı reddetmek ya da çalışma sırasında katılımdan vazgeçmek herhangi bir cezaya ya da elde edilecek herhangi bir yararın kaybedilmesine yol açmayacak, sizinle ilgili akademik değerlendirmeleri ve ODTÜ ile olan ilişkinizi olumsuz yönde etkilemeyecektir. Aynı şekilde, araştırmaya katılmayı kabul ettikten sonra da araştırmanın herhangi bir yerinde hiçbir neden göstermeksizin katılımınızı geri çekebilirsiniz.

Eğer bu araştırmada katılımcı olmayı kabul ederseniz, sizden çeşitli ölçekler doldurmanız istenecektir. Araştırmaya katılmanın size kişisel bir faydası bulunmamakla beraber, araştırma sonuçlarımızın gelecekte topluma ve bilime faydalarının olacağı umulmaktadır. Çalışmanın herhangi bir rahatsız edici unsuru bulunmamaktadır; ancak çalışma sırasında kendinizi rahatsız hissederseniz çalışmadan ayrılma hakkına sahipsiniz.

Araştırma süresince elde edilen tüm bilgiler ve kişisel detaylar gizli kalacaktır. Katılımcıların cevapları yalnızca araştırmacıların ulaşabileceği bir yerde saklanacaktır. Cevaplar ve bu cevapları veren kişiler eşleştirilmeyecektir, veriler sayısal kodlarla ilişkilendirilerek saklanacaktır. Katılımcılardan elde edilen veriler ve kimlik bilgileri gizli tutulacaktır. Verilerin girişi araştırmayla doğrudan ilişkili olan kişiler tarafından yapılacaktır ve sorumlu araştırmacı tarafından dikkatlice izlenecektir. Araştırmada elde edilecek sonuçlar ileride bilimsel amaçlı olarak rapor edilebilir veya yayımlanabilir; fakat bu raporlarda veya yayımlarda katılımcıların kimlikleri gizli tutulacaktır.

Araştırma hakkında daha fazla bilgi almak için sorumlu araştırmacı ile iletişime geçebilirsiniz:

Yrd. Doç. Dr. Emre Selçuk
E posta: semre@metu.edu.tr
Tel: +90 312 210 5966
Adres: ODTÜ Beşeri Bilimler B45

Araştırmamıza verdiğiniz destekten dolayı teşekkür ederiz.

Yukarıdaki tüm bilgileri okudum. Tarihi girip “İleri” düğmesine basmakla bu çalışmaya gönüllü olarak katılmayı kabul etmiş olacağımın farkındayım.

Tarih: _____

APPENDIX C: DEBRIEFING FORM

Çalışmamıza katıldığınız için teşekkür ederiz. Bu çalışmanın amacı taşınma sıklığı ile yakın ilişkiler arasındaki bağlantıyı incelemektir. Bu amaçla katılımcılardan çeşitli ölçekler doldurmaları istenmiştir. Çalışma ile ilgili bilgileri başkaları ile paylaşmamanız, çalışmanın sonuçları açısından oldukça önemli. Çünkü çalışmaya katılacak kişiler amaçlarını önceden bilirse, bu onların cevaplarını etkileyebilir ve çalışmanın amacına ulaşmasını engelleyebilir. Bu sebeple sizden çok önemli bir ricamız var, lütfen çalışmayla ilgili bilgileri çalışmaya katılabilecek kişilerle paylaşmayın. Bu sizin için uygunsa lütfen aşağıdaki onay seçeneğinin üzerine tıklayarak onayınızı beyan edin ve İleri düğmesine basarak bir sonraki ekrana devam edin.

☐ Çalışmayla ilgili bilgileri paylaşmayacağımı beyan ederim.

Araştırma süresince elde edilen tüm bilgiler ve kişisel detaylar gizli kalacaktır. Cevaplar ve bu cevapları veren kişiler eşleştirilmeyecektir, veriler sayısal kodlarla ilişkilendirilerek saklanacaktır. Tüm katılımcılardan elde edilen veriler genel olarak değerlendirilecek olup, katılımcıların bireysel cevapları ile ilgilenilmemektedir. Araştırma hakkında daha fazla bilgi almak için sorumlu araştırmacı ile iletişime geçebilirsiniz:

Yrd. Doç. Dr. Emre Selçuk

E-posta: semre@metu.edu.tr

Tel: 312-210-5966

Adres: ODTÜ Beşeri Bilimler B45

Bu çalışmaya katıldığınız için tekrar çok teşekkür ederiz!

Yanıtlarınızın kaydedilmesi için lütfen "ileri" tuşuna basınız.

APPENDIX D: STUDY 1-QUESTIONNAIRES/ÖLÇÜMLER

The WHOTO Scale

Aşağıda hayatınızda sizin için önemli olan insanları sıralamanızı istiyoruz. Bu insanların isimlerini yazmanıza gerek yok, sadece sizinle olan ilişkisini tanımlamanız yeterli (örn. Annem, eşim, erkek arkadaşım, kız kardeşim v.b. gibi). Eğer bir soru için birden fazla insan belirtmek isterseniz, en önemlisinden başlayarak (yani en önemli kişiyi “A” kutucuğuna yazarak) sıralayınız.

Not: Lütfen “aile” veya “arkadaşlar” gibi birden fazla kişiyi belirten kelimeler kullanmayınız. Eğer listenize birden fazla “arkadaş/kızkardeş/ev arkadaşı” v.b. dahil ediyorsanız, lütfen hangisini kastettiğinizi belirtiniz (örn. arkadaş1, arkadaş2 v.b.).

Örneğin, başınıza iyi bir şey geldiğinde paylaşmak isteyeceğiniz ilk kişi arkadaşınız Can'sa A kutucuğuna arkadaş1 yazın. Bu olayı paylaşmak isteyeceğiniz ikinci kişi arkadaşınız Ayşe ise B kutucuğuna arkadaş2 yazın ve bu şekilde devam edin. Fakat, çok önemli bir şey sonraki sorulara cevap verirken Can'ı hep arkadaş1 ve Ayşe'yi hep arkadaş2 olarak belirtmeniz. Örneğin, uzakta olduğunda en çok özlediğiniz ilk kişinin Ayşe ve ikinci en çok özlediğiniz kişinin Can olduğunu varsayalım. Böyle bir durumda, uzakta olduğunda özlediğiniz kişileri belirtirken A kutucuğuna arkadaş2, B kutucuğuna arkadaş1 yazmanız gerekecek.

1. Sık sık görüş konuşmayı ihmal etmediğiniz kişi(ler).

A	
B	
C	
D	

2. Endişeli veya üzgün olduğunuzda arayıp ulaştığınız kişi(ler).

- A
- B
- C
- D

3. Uzakta olduklarında özlediğiniz kişi(ler).

- A
- B
- C
- D

4. Kötü bir şey olduğunda derhal iletişime geçmeyi düşündüğünüz kişi(ler).

- A
- B
- C
- D

5. Sizin için her zaman en iyiyi istediğini bildiğiniz kişi(ler).

- A
- B
- C
- D

6. Sizinle ilgili acil bir durum olduğunda iletişime geçilmesi gereken kişi(ler).

- A
- B
- C

D

7. Yokluğu size bir şeyler yolunda değilmiş gibi hissettiren kişi(ler).

A

B

C

D

8. Her zaman yanınızda olacağını bildiğiniz kişi(ler).

A

B

C

D

9. Başınıza iyi bir şey geldiğinde bunu en çok paylaşmayı istediğiniz kişi(ler).

A

B

C

D

10. Hayatınızı onlarsız düşünemediğiniz kişi(ler).

A

B

C

D

Residential Mobility Questions

Günümüzde insanlar sıklıkla bir yerden bir başka yere taşınabilmektedir. Bunun sonucunda da taşınma sıklığının psikolojik etkileri birçok araştırmaya konu olmaktadır. Aşağıdaki sorularda da sizin geçmişte ve şu an yaşadığınız yerler hakkında bize bilgi vermenizi istiyoruz.

1. Doğduğunuz ülke:

2. Doğduğunuz şehir:

3. Yaşadığınız şehir:

4. Bu güne kadar başka bir muhite, şehre veya ülkeye taşındınız mı?

- ☐ Evet
- ☐ Hayır

5. Şimdiye kadar kaç kez başka bir yere taşındınız? (0, 1, 5, 8, vs. şeklinde belirtiniz, lütfen kaç kere taşındığınızı hesaplarken seyahatleri dahil etmeyin)

Demographics

1. Yaşınız: _____

2. Cinsiyetiniz

- ☐ Kadın
- ☐ Erkek

3. Eğitim durumunuz:

- ☐ Okuma yazma biliyor
- ☐ İlk okul mezunu
- ☐ Ortaokul mezunu
- ☐ Lise mezunu
- ☐ Üniversite mezunu
- ☐ Yüksek lisans/doktora mezunu

4. Şu anki romantik partneriniz (eşiniz, sevgiliniz) ile ne kadar zamandır birliktesiniz? (Örn., 15 gün; 1 ay; 2 yıl 4 ay gibi belirtebilirsiniz.)

5. Çocuğunuz var mı?

- ☐ Evet
- ☐ Hayır

6. Haneye giren aylık gelir (TL):

APPENDIX D: STUDY 2 – QUESTIONNAIRES/ÖLÇÜMLER

Residential Mobility Questions

Günümüzde insanlar sıklıkla bir yerden bir başka yere taşınabilmektedir. Bunun sonucunda da taşınma sıklığının psikolojik etkileri birçok araştırmaya konu olmaktadır. Aşağıdaki sorularda da sizin geçmişte ve şu an yaşadığınız yerler hakkında bize bilgi vermenizi istiyoruz.

1. Doğduğunuz ülke:

2. Doğduğunuz şehir:

3. Yaşadığınız şehir:

4. Bu güne kadar başka bir yere taşındınız mı?

- ☐ Evet
- ☐ Hayır

5. Şimdiye kadar kaç kez başka bir yere taşındınız? (0, 1, 5, 8, vs. şeklinde belirtiniz, lütfen kaç kere taşındığınızı hesaplarken seyahatleri dahil etmeyin)

Life-or-Death Scenario

İlerleyen sayfada sizden bir senaryo okumanızı isteyeceğiz. Lütfen senaryoyu dikkatlice okuyun. Hazır olduğunuzda "ileri" butonuna tıklayın.

Bugün eve gittiğinizde evinizde yangın çıkmış olduğunu ve yangının hızla ilerlediğini hayal edin. Eşiniz ve anneniz evin farklı odalarında uyumaktalar. Kendi başlarına, sizin yardımınız olmadan yangından kurtulmaları ve hayatta kalmaları mümkün değil. Sınırlı zamanınız olduğu için, ikisinden birine yardım etmeyi seçmeniz durumunda diğerine yardım etmeniz mümkün olmayacak. Bu durumda kime yardım etmeyi seçerdiniz? Lütfen içinizden gelen sese kulak vererek mümkün olduğunca hızlı karar verin.

- Eş
- Anne

Obligation to Help Mother/Spouse Questions

İlerleyen sayfalarda, **okuduğunuz senaryo ile ilgili** bazı sorular göreceksiniz. Lütfen her bir soruyu dikkatlice cevaplayın.

1. Eşinizi/annenizi yangından kurtarmak için kendinizi ne kadar **sorumlu** hissettiniz? Lütfen cevabınızı aşağıdaki 1'den 7'ye ölçek üzerinde belirtin.

- ☐ Hiç sorumlu hissetmedim 1
- ☐ 2
- ☐ 3
- ☐ 4
- ☐ 5
- ☐ 6
- ☐ Çok sorumlu hissettim 7

2. Eşinizi/annenizi yangından kurtarmak için kendinizi ne kadar **zorunlu** hissettiniz? Lütfen cevabınızı aşağıdaki 1'den 7'ye ölçek üzerinde belirtin.

- ☐ Hiç zorunlu hissetmedim 1
- ☐ 2
- ☐ 3
- ☐ 4
- ☐ 5
- ☐ 6
- ☐ Çok zorunlu hissettim 7

3. Sizce eşinizi/annenizi yangından kurtarmak için annenizi/eşinizi feda etmek başkaları tarafından ne kadar kabul görülür? Lütfen cevabınızı aşağıdaki 1'den 7'ye ölçek üzerinde belirtin.

- ☐ Hiç kabul görmez 1
- ☐ 2
- ☐ 3
- ☐ 4
- ☐ 5
- ☐ 6
- ☐ Çok kabul görülür 7

Demographics

1. Yaşınız: _____

2. Cinsiyetiniz

- ☐ Kadın
- ☐ Erkek

3. Eğitim durumunuz:

- ☐ Okuma yazma biliyor
- ☐ İlk okul mezunu
- ☐ Ortaokul mezunu
- ☐ Lise mezunu
- ☐ Üniversite mezunu
- ☐ Yüksek lisans/doktora mezunu

4. Şu anki romantik partneriniz (eşiniz, sevgiliniz) ile ne kadar zamandır birliktesiniz? (Örn., 2 yıl 4 ay gibi belirtebilirsiniz.)

5. Ne kadar zamandır evlisiniz? (Lütfen aşağıdaki listeden seçin)

▼ 1 yıldan az... 50 yıldır

6. Annenizin yaşı (Lütfen aşağıdaki listeden seçin)

▼ 35 ... 100

7. Anneniz ile aynı şehirde mi yaşıyorsunuz?

- ☐ Evet
- ☐ Hayır

8. Eşiniz ile aynı şehirde mi yaşıyorsunuz?

- ☐ Evet
- ☐ Hayır

9. Çocuğunuz var mı?

- ☐ Evet
- ☐ Hayır

10. Kaç çocuğunuz var?

▼ 1... 10 veya daha fazla

11. Haneye giren aylık geliri aşağıdaki listeden seçin:

▼ 1000 TL yada daha az... 10001 TL veya daha fazla

APPENDIX E: STUDY 3- QUESTIONNAIRES/ÖLÇÜMLER

Residential Mobility Questions

Günümüzde insanlar sıklıkla bir yerden bir başka yere taşınabilmektedir. Bunun sonucunda da taşınma sıklığının psikolojik etkileri birçok araştırmaya konu olmaktadır. Aşağıdaki sorularda da sizin geçmişte ve şu an yaşadığınız yerler hakkında bize bilgi vermenizi istiyoruz.

1. Doğduğunuz ülke:

2. Doğduğunuz şehir:

3. Yaşadığınız şehir:

4. Bu güne kadar başka bir yere taşındınız mı?

- ☐ Evet
- ☐ Hayır

5. Şimdiye kadar kaç kez başka bir yere taşındınız? (0, 1, 5, 8, vs. şeklinde belirtiniz, lütfen kaç kere taşındığınızı hesaplarken seyahatleri dahil etmeyin)

Perceived Partner Responsiveness (PPR)

Lütfen şu anki romantik partnerinizle (yani sevgiliniz ya da eşinizle) ilgili aşağıdaki soruları cevaplayınız.

Partnerimin (eşimin, sevgilimin):

1. Benimle gerçekten ilgilendiğini hissederim.
2. Yeteneklerime ve görüşlerime değer verdiğini hissederim.
3. Beni anladığını hissederim.

- ☐ Hiç katılmıyorum
- ☐ Katılmıyorum
- ☐ Biraz katılmıyorum
- ☐ Kararsızım/ fikrim yok
- ☐ Biraz katılıyorum
- ☐ Katılıyorum
- ☐ Tamamen katılıyorum

Confidents

İnsanların hayatında önemli konuları konuştuğu ya da başı sıkıştığında yardımına geleceğini bildiği kişiler olabilir. Sizin için önemli olan konuları konuştuğunuz veya ihtiyacınız olduğunda yardımınıza koşacağını bildiğiniz kişiler kimler **(eşiniz veya romantik partneriniz hariç)?**

Bu kişilerin sizinle ilişkisini ve isimlerinin baş harflerini aşağıdaki kutucuklara yazın (Örn: Arkadaşım CY, Kuzenim ES vb. İsimlerinin baş harfleri aynı olan kişiler için numaralandırma yapabilirsiniz. Örn: Kuzenim EK1, Kuzenim EK2 vb). **(Tüm kutucukların doldurulması zorunlu değildir.)**

Hayatınızda böyle biri yoksa lütfen aşağıdaki kutucukları boş bırakıp "ileri" butonuna tıklayın.

Birinci kişi: _____

İkinci kişi: _____

Üçüncü kişi: _____

Dördüncü kişi: _____

Beşinci kişi: _____

Altıncı kişi: _____

Yedinci kişi: _____

Sekizinci kişi: _____

Dokuzuncu kişi: _____

Onuncu kişi: _____

Frequency of Contact with Confidants

1. ile ne sıklıkla yüz yüze görüşüyorsunuz?

- ☐ Ayda bir kereden az
- ☐ Ayda bir
- ☐ Ayda 2-3 kez
- ☐ Haftada bir
- ☐ Haftada 2-5 kez
- ☐ Hemen hemen her gün

2. ile ne sıklıkla telefon konuşması, mesaj veya görüntülü konuşma yoluyla görüşüyorsunuz?

- ☐ Ayda bir kereden az
- ☐ Ayda bir
- ☐ Ayda 2-3 kez
- ☐ Haftada bir
- ☐ Haftada 2-5 kez
- ☐ Hemen hemen her gün

Hedonic Well-Being

Life Satisfaction

Bugünlerde hayatınızı genel olarak nasıl değerlendirirsiniz?

Hayatım olabilecek en kötü durumda	1	2	3	4	5	6	7	Hayatım olabilecek en iyi durumda
	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	

Negative Affect

Aşağıdaki duyguları *geçtiğimiz 1 ay boyunca* ne kadar hissettiniz?

(Lütfen 1'den 7'ye kadar olan rakamlardan size en uygun seçeneği seçerek belirtin.)

	Hiç 1	2	3	Orta derecede 4	5	6	Çok 7
Huzursuz	•	•	•	•	•	•	•
Kaygılı	•	•	•	•	•	•	•
Değersiz	•	•	•	•	•	•	•
Üzgün	•	•	•	•	•	•	•
Hayal kırıklığına uğramış	•	•	•	•	•	•	•
Umutsuz	•	•	•	•	•	•	•

Positive Affect

Aşağıdaki duyguları *geçtiğimiz 1 ay boyunca* ne kadar hissettiniz?

(Lütfen 1'den 7'ye kadar olan rakamlardan size en uygun seçeneği seçerek belirtin.)

	Hiç 1	2	3	Orta derecede 4	5	6	Çok 7
Neşeli	•	•	•	•	•	•	•
Mutlu	•	•	•	•	•	•	•
Dingin ve huzurlu	•	•	•	•	•	•	•
Halinden memnun	•	•	•	•	•	•	•
Yaşam dolu	•	•	•	•	•	•	•

Eudaimonic Well-Being

Aşağıdaki ifadelere katılıp katılmadığınızı görüşünüzü en iyi yansıtan seçeneği işaretleyerek belirtin.

1. Hiç katılmıyorum
2. Katılmıyorum
3. Biraz katılmıyorum
4. Kararsızım/fikrim yok
5. Biraz katılıyorum
6. Katılıyorum
7. Tamamen katılıyorum

1. Çoğu insanın görüşlerine ters düşse bile kendi düşüncelerimi dile getirmekten korkmam.
2. Genellikle içinde bulunduğum durumların kontrolüm altında olduğunu hissedirim.
3. Bugünü yaşarım ve geleceği pek düşünmem.
4. Geriye dönüp baktığımda hayatımdaki olayların nasıl sonuçlandığından memnunum.
5. Günlük yaşamın gereklilikleri sıklıkla enerjimi tüketir.
6. Bir kişinin kendine ve dünyaya bakışına meydan okuyacak yeni deneyimler yaşaması bence önemlidir.
7. Güçlü fikirleri olan insanlardan etkilenme eğilimim var.
8. Günlük yaşamımdaki çok sayıdaki sorumluluğu yönetmekte gayet iyiyim.
9. Kişiliğimin birçok yönünü beğenirim.
10. Hayatta başardıklarım ile ilişkin pek çok açıdan hayal kırıklığı yaşıyorum.
11. Benim için yaşam sürekli bir öğrenme, değişim ve kendini geliştirme sürecidir.
12. Bazı insanlar yaşamını amaçsızca geçirir ancak ben onlardan biri değilim.
13. Kendimi değerlendirirken başkalarının önemli gördüğü şeyleri değil kendi

önemli gördüğüm şeyleri baz alırım.

14. Yaşamımda büyük ilerlemeler veya değişiklikler yapmayı denemekten uzun zaman önce vazgeçtim.

15. Bazen kendimi hayatta yapılabilecek her şeyi yapmış gibi hissedirim.

APPENDIX G: SUPPLEMENTARY MATERIALS/EK MATERYALLER

Below, I report exploratory analyses that were not included in the main text. These analyses tested for residential mobility-demographic variable associations, outcome-demographic variable associations, and possible moderation of focal associations by demographic variables. Sample sizes differed across analyses due to missing values (see Table notes).

Correlations of Demographic Variables with Residential Mobility

The associations of residential mobility with age, gender, education, relationship length, income, and parenthood status are provided in Table S1. None of the demographic variables were consistently associated with residential mobility across the three studies. The most consistent pattern was a positive association between residential mobility and education level in Studies 1 and 2 ($r = .166$ and $.139$, respectively) although the association was insignificant in Study 3. Nevertheless, I explored whether education was related to outcomes of interest in a similar fashion as residential mobility. This was not the case: Education did not predict attachment strength in Study 1 (Table S2), did not interact with perceived partner responsiveness to predict well-being in Study 2 ($B = -.007$, $SE = .018$, $p = .701$), or did not predict felt obligation to mother in Study 3 (Table S3).

Table S1. Correlations between Residential Mobility and Demographic Variables

Variable	Study 1	Study 2	Study 3
Age	.042	.008	.132**
Gender ^a	.037	-.062	.075
Education ^b	.166***	.139***	.030
Relationship length	-.005	-.049	.105*
Income	.050	-.016	.114**
Parenthood status ^c	.040	-.118**	.064
Mother's age			.122**
Distance to mother ^d			-.184***

* $p < .05$ ** $p < .01$ *** $p < .001$.

^a-1 = female, 1 = male. ^b-1 = high school or less, 1 = some college or more. ^c-1 = no children, 1 = have children. ^d-1 = not in the same city, 1 = in the same city. Ns ranged from 328 to 439 in Study 1, from 615 to 798 in Study 2, and from 546 to 552 in Study 3.

Possible Moderation of Focal Effects by Demographic Variables

Study 1.

I tested interaction between residential mobility and demographic variables predicting attachment strength. The interaction of residential mobility with gender, education, relationship length, monthly household income, and parenthood status was not significant (all $ps > .101$). The interaction between residential mobility and age was significant, $B = -.005$, $SE = .002$, $p = .012$, 95% CI $[-.009, -.001]$. The association between residential mobility and attachment strength was significant for younger respondents (1 SD below the mean), $B = .079$, $SE = .022$, $p < .001$, 95% CI $[.036, .123]$ but not significant for older respondents, $B = .026$, $SE = .019$, $p = .164$, 95% CI $[-.011, .063]$. These results indicated that younger individuals who move frequently depend more on their romantic partners to fulfill their attachment needs.

Study 2.

I tested two-way interactions between residential mobility and demographic variables predicting obligation to help mother. None of the two-way interactions between residential mobility and demographic variables was significant (all $ps > .112$). Next, I

tested the interaction of residential mobility with demographic variables predicting preference for spouse over mother. None of the two-way interactions between residential mobility and demographic variables was significant (all p s > .069).

Study 3.

First, we tested three-way interaction of perceived partner responsiveness, residential mobility, and demographic variables. None of the three-way interactions was significant. Next, I tested two-way interactions between perceived partner responsiveness and demographic variables. The interaction of perceived partner responsiveness with age, gender, education, and monthly household income was not significant (all p s > .145). The interaction of perceived partner responsiveness with parenthood status and relationship length was significant.

Parenthood status.

The interaction between perceived partner responsiveness and parenthood status was significant, $B = -.066$, $SE = .019$, $p = .001$, 95% CI [-.103, -.029]. Perceived partner responsiveness positively predicted eudaimonic well-being across individuals who have children and those who have not. However, the role of perceived partner responsiveness in predicting eudaimonic well-being was higher for respondents who do not have children, $B = .247$, $SE = .033$, $p < .001$, 95% CI [.182, .312] as compared to those who have children, $B = .115$, $SE = .018$, $p < .001$, 95% CI [.080, .150] (see Figure 3).

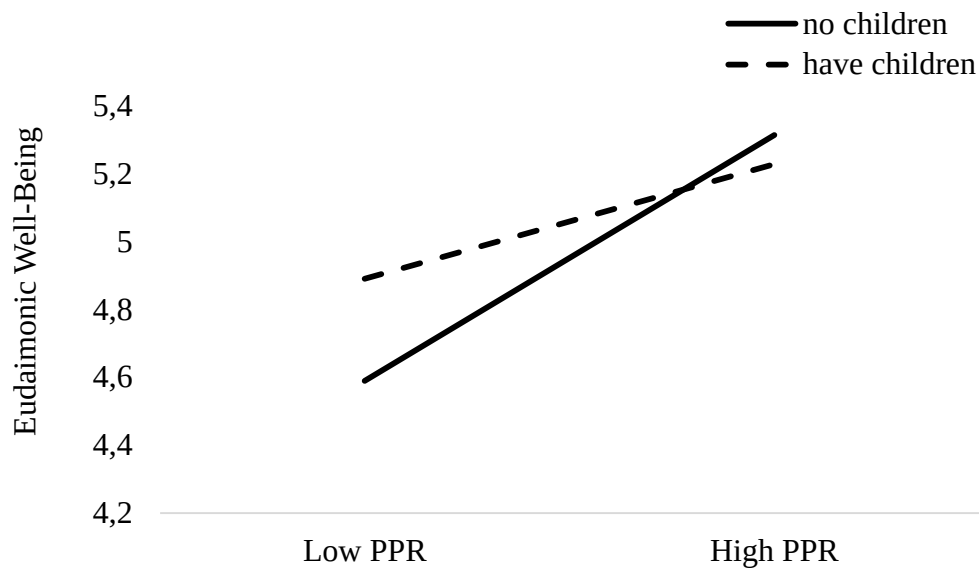

Figure 4. Perceived partner responsiveness predicting eudaimonic well-being across participants who have children and those who do not have children. Perceived partner responsiveness was centered.

To test whether the interaction between perceived partner responsiveness and parenthood status accounts for the interaction between residential mobility and perceived partner responsiveness, I added parenthood status and the two-way interaction between perceived partner responsiveness and parenthood status into the model. The interaction between perceived partner responsiveness and residential mobility was not significant after controlling for the interaction between perceived partner responsiveness and parenthood status, $B = .003$, 95% CI = $[-.007, .014]$. Interaction between perceived partner responsiveness and parenthood status significantly predicted eudaimonic well-being, $B = -.063$, 95% CI = $[-.101, -.026]$.

Relationship length.

The interaction between perceived partner responsiveness and relationship length was significant, $B = -.000$, $SE = .000$, $p = .048$, 95% CI $[-.000, .000]$. Perceived

partner responsiveness positively predicted eudaimonic well-being across all levels of relationship length. However, the role of perceived partner responsiveness in predicting eudaimonic well-being was higher for respondents who were in the relationship for a shorter period of time (1 SD below the mean), $B = .188$, $SE = .025$, $p < .001$, 95% CI [.139, .237] as compared to those who were in the relationship for a longer period of time, $B = .116$, $SE = .026$, $p < .001$, 95% CI [.064, .168]. Because correlation between residential mobility and relationship length is not significant (see Table S1), it is not likely that two-way interaction between perceived partner responsiveness and relationship length accounts for the interaction between residential mobility and perceived partner responsiveness.

Correlations of Demographic Variables with Outcome Variables

First, I tested correlations between strength of attachment to romantic partner and demographic variables in Study 1. None of the correlations was significant (Table S2). Next, I tested correlations between obligation to help mother and demographic variables. None of the correlations was significant (see Table 3).

Table S2. Correlations between Strength of Attachment to Romantic Partner and Demographic Variables

Variable	Age	Gender ^a	Education ^b	Relationship length	Income	Parenthood status ^c
Attachment strength	-.055	-.029	.055	.024	.065	-.046
N	432	439	439	417	328	439

* $p < .05$ ** $p < .01$ *** $p < .001$.

^a -1 = female, 1 = male. ^b -1 = high school or less, 1 = some college or more.

^c -1 = no children, 1 = have children.

Table S3. *Correlations between obligation to help mother and demographic variables*

Variable	Age	Gender ^a	Education ^b	Relationship length	Income	Parenthood status ^c	Distance to mother ^d
Obligation to help mother	-.072	-.006	-.010	-.065	-.005	-.031	.007
N	551	552	552	552	546	552	552

* $p < .05$ ** $p < .01$ *** $p < .001$.

^a -1 = female, 1 = male. ^b -1 = high school or less, 1 = some college or more. ^c -1 = no children, 1 = have children. ^d -1 = not in the same city, 1 = in the same city.

APPENDIX H: EXPLORATORY ANALYSES/EK ANALİZLER

Closeness

A single item was used to measure participants' closeness to their spouse and their mother. Participants were asked to rate how close they feel to their spouse and their mother on a 7-point scale ranging from 1(not close at all) to 7(very close).

Kendinizi eşinize/annenize ne kadar yakın hissediyorsunuz? Cevabınızı aşağıdaki 1'den 7'ye ölçek üzerinde belirtin.

- Hiç yakın hissetmiyorum 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- Çok yakın hissediyorum 7

Independent and Interdependent Self-Construal

Items from the Individualism-Collectivism (INDCOL) scale developed by Singelis, Triandis, Bhawuk, and Gelfand (1995) and translated to Turkish by Wasti and Erdil (2007) were used to measure individualism and collectivism. The INDCOL scale consists of 32-items measuring horizontal individualism (e.g. I rely on myself most of the time; I rarely rely on others), vertical individualism (e.g. Winning is everything), horizontal collectivism (e.g. I feel good when I cooperate with others), and vertical collectivism (e.g. Parents and children must stay together as much as possible). Horizontal individualism emphasizes independence and uniqueness without hierarchy whereas vertical individualism underlines the importance of

competition, success, and hierarchy. Horizontal collectivism favors not only group aims but also equality whereas vertical collectivism prioritizes group aims and hierarchy (Wasti & Erdil, 2007). Because vertical individualism has been criticized for measuring competition and hierarchy which are considered as independent from individualism (Brewer & Chen, 2007; Schimmack, Oishi, & Diener, 2005; Wasti & Erdil, 2007), vertical individualism items were not included in the present study. Participants rated each item on a 7-points scale (1 = completely disagree to 7 = completely agree).

Results

Closeness to mother ($B = .007$, $SE = .008$, 95% CI $[-.007, .024]$) and closeness to spouse ($B = .002$, $SE = .008$, 95% CI $[-.013, .019]$) did not mediate the relationship between residential mobility and the preference for spouse over mother. These results reveal that increased mobility does not affect individuals' feeling of closeness to mother and spouse.

Independent self-construal ($B = -.000$, $SE = .002$, 95% CI $[-.006, .002]$) and interdependent self-construal ($B = .000$, $SE = .003$, 95% CI $[-.006, .006]$) did not mediate the relationship between residential mobility and the preference for spouse over mother.

These findings can be interpreted in consideration of Kağıtçıbaşı's autonomous-relational self model (Kagitcibasi, 1996; 2005). The autonomous-relational self describes an integration of the need for individual independence and the need for interpersonal relatedness. Kagitcibasi (1996; 2005) suggests that the autonomous-relational self is the typical self-construal existing in the settings where individuals have economic independence from others but still feel emotionally related to them. This description sounds very similar to what happens with movers who live distant from their extended family in cultural settings. Therefore, increased residential

mobility in relatively more collectivist settings might relate to the autonomous-relational self-construal instead of independent self-construal.

APPENDIX I: VITA

PERSONAL INFORMATION

Surname, Name: Yılmaz, Cansu
Nationality: Turkish (TC)
Date and Place of Birth: 28 June 1991 , Eskişehir
Marital Status: Single
Phone: +90 222 335 43 16
email: cansu_yilmaz@anadolu.edu.tr

EDUCATION

Degree	Institution	Year of Graduation
MS	Bilkent University Psychology	2016
BS	Bilkent University Psychology	2014
High School	Bozüyük Anadolu Öğretmen High School, Bozüyük	2009

WORK EXPERIENCE

Year	Place	Enrollment
2019- Present	Anadolu University Department of Psychology	Research Assistant
2017-2019	METU Department of Psychology	Research Assistant
2014-2016	Bilkent University Department of Psychology	Research Assistant

FOREIGN LANGUAGES

Advanced English

PUBLICATIONS

1. Gunaydin, G., Selcuk, E., Yilmaz, C., & Hazan, C. (2018). I have, therefore i love: status quo preference in mate choice. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 44(4), 589-600.
2. Lewis, D.M.G., Al-Shawaf, L., Yilmaz, C. (2015). The openness-calibration hypothesis, *Personality and Individual Differences*, 81, 53-60.

HOBBIES

Pilates, Yoga, Wood Painting

APPENDIX J: TURKISH SUMMARY/TÜRKÇE ÖZET

SIK TAŞINANLAR ROMANTİK PARTNERLERİNE DAHA MI BAĞLI? TAŞINMA SIKLIĞI, PARTNERİN MERKEZİLİĞİ VE PSİKOLOJİK İYİ- OLUŞ

1. GİRİŞ

Son yarım yüzyılda taşınan insanların sayısındaki göze çarpan artış, taşınma sıklığını ilgi çekici bir çalışma konusu haline getirmiştir. Yapılan son çalışmalar 2000li yıllarda 5 yıl içerisinde Amerika nüfusunun neredeyse yarısının yer değiştirdiğini göstermiştir (Bell ve ark., 2015). Taşınma sıklığındaki bu artış yalnızca kişilerin fiziksel çevresini değil onların diğer insanlarla olan ilişkilerini de etkilemiştir. Taşınmanın az olduğu yerlerde görülen, birbirine sıkı sıkı bağlanan toplum yapısının aksine, taşınmanın fazla olduğu bir yaşam biçiminin benimsenmesi geniş aileden uzakta, çekirdek aile ile bir yaşam sürmeyi beraberinde getirmiştir. Bunun sonucu olarak, çekirdek aile bireyleri ile olan ilişkiler (örn, eş ile) geniş aile ile olan ilişkilerden önce gelmeye başlamıştır (Salter & Adams, 2012). Diğer yandan, çekirdek ailenin artan öneminin evlilik üzerinde bazı etkileri olabilmektedir. İlişki araştırmacıları Amerikalıların evlilikten beklentilerinin giderek arttığını ve eşlerin birbirlerinden beklentilerini karşılamakta yetersiz kalmalarının ilişki kalitesini düşürdüğünü öne sürmüşlerdir (Finkel, Hui, Carswell, & Larson, 2014). Eşten beklentilerin artmasına neden olan faktörler nelerdir? Eşin önceliğini artıran bir faktör olarak taşınma sıklığı beklentilerin artmasının bir nedeni midir? Bu gibi pek çok cevaplanmamış soru literatürde önemli bir boşluğa işaret etmektedir. Geçmiş çalışmalar taşınma sıklığının ilişki önceliklerindeki rolüne değinse bile, literatürde geçmiş taşınma öyküsü ile eşe öncelik verme arasındaki ilişkiyi inceleyen ampirik çalışmaların eksikliği görülmektedir. Bu tezde, 1) taşınmayanlara kıyasla, geçmişte sık taşınanların hayatında eşin (veya uzun süreli romantik partnerin) diğer ilişkilerden daha öncelikli olduğu, 2) geçmişte sık taşınanlar arasında eşin duyarlılığının psikolojik iyi-oluş üzerinde daha etkili olduğu ve 3) taşınma sıklığı ile

romantik ilişki süreçleri arasındaki bağlantının altında yatan mekanizmalar araştırılmıştır.

1.1 Taşınma Sıklığı Nedir?

Taşınma sıklığı kişilerin belli bir sürede yerleşim yeri değiştirme sıklıkları olarak tanımlanmaktadır (Oishi, 2010). Taşınma sıklığı hem bireysel hem de toplumsal düzeyde ölçülmektedir. Bireysel düzeyde taşınma sıklığını ölçmek amacıyla kişilere geçmişte kaç kez taşındıkları veya gelecekte kaç kez taşınmayı planladıkları sorulur. Toplumsal düzeyde taşınma sıklığını ölçmek için ise, bir ülke, şehir veya muhitteki taşınma oranlarına bakılmaktadır (Oishi, 2010; Oishi, Schug, Yuki, & Axt, 2015). Kişilerin taşınma öykülerinin farklılaşması gibi ülkelerin taşınma oranları da epey farklılaşmaktadır. Örneğin, Amerika dünyanın en mobil ülkelerinden biriyken, Hindistan ve Mısır'da taşınma oranları çok düşüktür (Bell ve ark., 2015; Long, 1991).

Taşınma sıklığı sosyal bilimlerde de yeni bir kavram değildir. Taşınma sıklığı çoğunlukla demografik bir değişken gibi ele alınsa da aslında siyaset bilimi (Squire, Wolfinger, & Glass, 1987) ve sosyoloji (Mangalam, 2015) gibi pek çok bilimsel alanda sıkça çalışılan bir konudur. Psikoloji literatüründe ise, taşınma sıklığını konu alan çalışmaların çoğu taşınmanın çocuk ve ergen mutluluğu ve sağlığı üzerine etkilerine odaklanmıştır (örn, Humke & Schaefer, 1995; Roy, McCoy, & Raver, 2014; South, Haynie, & Bose, 2005). Buna karşın, son zamanlarda bir grup sosyal psikolog taşınma sıklığının benlik algısı (örn, Oishi, Lun, & Sherman, 2007), sosyal ilişkiler (örn, Lun, Roth, Oishi & Kesebir, 2013; Oishi, & Kesebir, 2012; Talhelm & Oishi, 2014), ve yetişkinlerde psikolojik iyi-oluş (örn, Magdol, 2002; Oishi, Krochik, Roth, & Sherman, 2012; Oishi & Schimmack, 2010; Oishi & Talhelm, 2012; Talhelm & Oishi, 2014) üzerine etkilerine odaklanmıştır. Oishi'nin (2010) modeline göre sık taşınma, daha esnek ama zayıf sosyal bağlar, bireyci benlik algısı, psikolojik iyi-oluşun bireysel formları ve grup ile koşullu özdeşleşme ile ilişkilidir.

1.2 Taşınma Sıklığı, Benlik Algısı ve Kişisel İlişkiler

Bir toplumdaki taşınma sıklığının kişilerin kendilerini nasıl algıladıkları ile yakından ilişkili olduğu bilinmektedir. Artan yerleşimsel hareketliliğe paralel olarak, eskiden değer gören kolektif benlik algısının (örn, X ailesinin bir üyesi olmak) yerini bireyci benlik algısı (kişilik özellikleri, kişisel başarılar vb) almaya başlamıştır (Baumeister, 1987; Oishi, 2010; Oishi & Kisling, 2009; Oishi ve ark., 2007). Benlik algısındaki bu değişimlerin sosyal ilişkiler üzerinde önemli etkileri olmuştur. Sık taşınanlar arasında bireyci benlik algısının öneminin artması onların ilişkilerden beklentilerini de etkilemiştir. Sık taşınanların sosyal ilişkilerde kendilerinin kişisel özelliklerinin kabul görmesinden tatmin oldukları, az taşınanların ise kolektif benliklerinin kabul görmesinden tatmin oldukları görülmüştür (Oishi, Koo, & Akimoto, 2008; Oishi ve ark., 2007). Ek olarak, bireyci kimliğin öne çıkması sık taşınanların sosyal ilişkilerde değer yargılarını ve tercihlerini de etkilemektedir. Sık taşınanlar daha çeşitli ve isteğe bağlı arkadaşlıklar kurarken, az taşınanlar güçlü bağların ve sorumlulukların olduğu daha küçük bir arkadaş grubuna sahiptir (Oishi, 2010; Oishi & Kisling, 2009). Daha sık taşınan bireyler daha geniş sosyal iletişim ağına sahip olmalarına rağmen, kurdukları arkadaşlıkların süresi kısa olduğu için arkadaşlarıyla sıkı bağlar kurmamaktadırlar. Bu nedenle, sık taşınmanın daha hızlı, sorumluluk duygusunun hissedilmediği, daha esnek arkadaşlıklarla ilişkili olduğu düşünülmektedir (Oishi, 2010).

Sık taşınmanın bazı dezavantajları da bulunmaktadır. Geniş aileden uzaklaşmanın ve gelip geçici arkadaşlıklar kurmanın sık taşınanalar üzerinde olumsuz etkileri olması muhtemeldir. Psikoloji literatüründe, taşınma sıklığının geniş aile ve yakın arkadaşlar ile görüşme sıklığını nasıl etkilediğine dair ampirik çalışmaların eksikliği hissedilmektedir. Sık sık yerleşim yerini değiştirmek sosyal ağdaki kişiler ile görüşme sıklığını azaltır mı? Sosyal ağdaki kişilerle görüşme sıklığının azalması romantik partner ile ilişkileri nasıl etkiler? Mevcut çalışmalar bu sorulara cevap bulmayı amaçlamaktadır. Bu soruların cevaplanması, taşınma sıklığı ile kişisel ilişkiler arasındaki bağlantıyı daha iyi anlamaya katkı sağlayacaktır.

1.3 Taşınma Sıklığı Sosyal Ağ ile Görüşme Sıklığını Etkiler Mi?

Sık taşınmanın önemli sonuçlarından biri bireylerin sosyal ağlarındaki kişilerden (örn, geniş aile üyeleri) uzak kalmalarıdır. Bir grup araştırmacı sosyal bağların teknolojideki ve ulaşımdaki son gelişmelerin yardımıyla sürdürülebileceğini savunmaktadır (örn, Hampton & Wellman, 2001; Larsen, Axhausen, & Urry, 2006; Wellman & Tindall, 1993). Bununla birlikte, teknoloji uzak mesafe ilişkilerinin sürdürülebileceğini savunsa da coğrafik uzaklık neticesinde yüz yüze ve telefonla görüşme sıklığının azaldığını gösteren çalışmalar bulunmaktadır (Larsen ve ark., 2006; Mok, Wellman, & Basu, 2007, Mok, Wellman, & Carrasco, 2010). Azalan görüşme sıklığının sosyal destek üzerindeki etkilerini araştıran çalışmalar ise birbiriyle çelişen sonuçlar sunmaktadır. Sık yüz yüze görüşmenin bir şey ödünç alıp verme gibi küçük çaplı ve çocuklara bakmak gibi büyük çaplı desteği olumlu yönde etkilediği fakat duygusal ve finansal desteğin uzaktan da sağlanabildiği görülmüştür (Wellman & Wortley, 1990). İnternet erişimi sosyal desteğin uzaktan sürdürülmesine destek olurken, 50 kilometreden uzağa taşınan ve internet bağlantısı olmayan kişilerin aldıkları sosyal destekte azalma olduğu gözlemlenmiştir (Hampton & Wellman, 2001). Taşınan kişilerden bazıları taşınmayanlara göre daha fazla sosyal destek gördüklerini belirtirken, uzak ve kısa süreli taşınmaların sosyal destek üzerinde olumsuz etkileri olduğu görülmüştür (Magdol & Bessel, 2003). Son olarak, Mok ve arkadaşları (2007) küçük çaplı maddi destek ve büyük bir olay olduğunda verilen duygusal destek dışında fiziksel uzaklığın genel olarak sosyal desteği etkilemediğini bulmuştur.

Sık taşınmanın bir diğer zorluğu ise yeni taşınılan yerlerde yeni bir arkadaş çevresi edinmektir. Bununla birlikte, geçmiş çalışmalar sık taşınanların taşınmayanlara kıyasla daha sosyal olduğunu ve daha geniş bir sosyal ağa sahip olduklarını göstermiştir (örn, Oishi ve ark., 2013). Buna rağmen, daha geniş bir sosyal ağa sahip olmak her zaman daha güçlü bağlar kurulduğu ya da daha fazla sosyal destek görüldüğü anlamına gelmez. Son zamanlarda taşınma sıklığı üzerine yürütülen psikoloji çalışmaları, sık taşınanların daha geniş bir arkadaş çevresine sahip

olmalarına karşın arkadaşlıklarının daha gündelik, zayıf ve sorumluluktan uzak olduğunu belirtmektedir (Oishi, 2010; Oishi & Kisling, 2009). Geniş sosyal ağın daha fazla sosyal destek ile ilişkili olduğu düşüncesinin aksine sosyal ağ araştırmacıları, kurulan bağların gücünün kişi sayısından daha önemli olduğunu öne sürmektedirler (Wellman, 1992; Wellman & Wortley, 1990). Sosyal bağların gücünü yakınlık derecesi, ilişkinin ne kadar gönüllü olduğu ve ilişkinin birden fazla sosyal ortamda devam ettirilmesi belirlemektedir. Bu özellikleri karşılayan sosyal ağ üyeleri kişilerin sosyal ağındaki toplam kişi sayısının sadece %25'ini oluşturmaktadır. Bu nedenle, kişiler geniş bir sosyal ağa sahip olsalar da sadece güçlü bağa sahip oldukları kişiler onlara her türlü desteği sağlamaktadır (Wellman, 1992; Wellman & Wortley, 1990).

Bu bulgular, sık taşınmanın sosyal desteğin önemli bir kısmının kaynağı olan yakın çevre ile daha mı az görüşmeye neden olur mu sorusunu akla getirmektedir. Taşınma sıklığının sosyal ilişkiler üzerindeki etkilerini dikkate alarak, bu tez şu soruları cevaplamayı hedeflemektedir: 1) Geçmişte sık taşınan bireyler geniş aileleri ve yakın arkadaşları ile daha az sıklıkta mı görüşmektedir? 2) Geçmişte sık taşınanlar azalan sosyal görüşme sıklığını telafi edebilecek olan romantik partnerlerine daha güçlü mü bağlanmaktadırlar?

1.4 Taşınma Sıklığı, Romantik Partnerin Merkeziliği ve Psikolojik İyi-Oluş

Yetişkinlerde bağlanma ihtiyaçlarının karşılanmasında romantik partnerin, birincil bağlanma figürü olarak, ebeveyn ve arkadaşların yerini aldığı bilinmektedir (Hazan ve ark., 1991; Hazan & Shaver, 1994; Markiewicz, Lawford, Doyle, & Haggart, 2006). Romantik ilişki içindeki kişilerin diğer bağlanma figürlerine kıyasla romantik partnerlerine daha güçlü bağlandıkları görülür (Doherty & Feeney, 2004; Feeney 2004; Trinke & Bartholomew, 1997). Bununla birlikte, yetişkinlerin hayatında ebeveynler ve arkadaşların da bağlanma figürü olarak yer almaya devam etmekte olduğu fakat bağlanma gücünün farklılık gösterdiği de bilinmektedir (Doherty & Feeney, 2004; Hazan & Zeifman, 1994; La Guardia, Ryan, Couchman, & Deci,

2000; Trinke & Bartholomew, 1997). Romantik partner yetişkinlerde birincil bağlanma figürü olsa da romantik partnere bağlanma gücü de kişiden kişiye farklılık gösterebilmektedir. Örneğin, romantik partnere bağlanma gücü ilişki süresi uzadıkça (Feeney, 2004; Fraley & Davis, 1997; Trinke & Bartholomew, 1997), yaş ve yakınlık arttıkça artarken kaçınmalı bağlanma artıkça azalır partner (Feeney, 2004). Romantik partnere bağlanma gücünün etkileyen bir diğer faktör ise ebeveynlerle kurulan bağın niteliğidir. Geçmiş çalışmalar, ebeveynlerine güvensiz bağlanan ergenlerin romantik partnerlerini birincil bağlanma figürü olarak gördüklerinin göstermiştir (Freeman & Brown, 2001; Markiewicz ve ark., 2006; Nickerson & Nagle, 2005). Bu bulgular romantik partner dışındaki bağlanma figürleri ile kurulan ilişkilerin romantik partnere bağlanmayı etkileyebileceğini göstermektedir. Ebeveynlerinden yeterli ilgi göremeyen ergenlerin bağlanma ihtiyaçlarını karşılamak için romantik partnerlerine yönelmeleri gibi, geniş ile ve yakın arkadaşlar ile sık görüşemeyen bireylerin de romantik partnerlerine daha güçlü bağlanmaları olasıdır. Mevcut çalışmalar sık taşınmanın romantik partnere bağlanma gücünü artırıp artırmadığını ve romantik partnerin geniş aileyle kıyasla daha öncelikli olup olmadığını araştırmayı hedeflemektedir.

Sık taşınmanın sosyal ağ ile görüşme sıklığını azalttığı ve romantik partnere bağlanma gücünü artırdığı varsayımlarına dayanarak, romantik partnerin duyarlılığı sık taşınanların psikolojik refahı için daha önemli bir belirleyici haline gelebilir. Geçmiş çalışmalar algılanan partner duyarlılığının psikolojik-iyi oluşun önemli bir belirleyicisi olduğunu göstermiştir (Reis, 2012; Reis, Clark, & Holmes, 2004). Bununla birlikte, literatürde taşınma sıklığının algılanan partner duyarlılığı ile psikolojik-iyi oluş arasındaki ilişkiye etkilerini inceleyen bir çalışma bulunmamaktadır. Mevcut çalışmanın amacı bu boşluğu doldurmaktır.

1.5 Sık Taşınma Algılanan Partner Duyarlılığı ve Psikolojik-İyi Oluş Arasındaki İlişkiyi Güçlendirir Mi?

Bireylerin sosyal ilişki içinde oldukları kişilerden destek görmelerinin psikolojik iyi oluş üzerinde olumlu etkileri bulunmaktadır (örn, Cohen, 2004; Cohen & Syme, 1985). Sosyal ilişki partnerlerinden olduğu kadar bireylerin romantik partnerlerinden veya eşlerinden ne ölçüde duygusal destek aldıkları da yetişkinlerde psikolojik iyi oluşu etkileyici rol oynamaktadır. Bireylerin, romantik partnerlerinin veya eşlerinin onları ne ölçüde anladığı, önemseydiği ve değer verdiği psikoloji literatüründe algılanan partner duyarlılığı olarak adlandırılmakta ve bireylerin partnerlerini ne ölçüde duyarlı algıladıklarının onların psikolojik ve fiziksel sağlığı üzerinde önemli bir etkiye sahip olduğu bilinmektedir (Reis, 2012; Reis ve ark., 2004; Selcuk, Karagobek, & Gunaydin, 2018). Son yıllarda araştırmacılar, algılanan partner duyarlılığının psikolojik ve fiziksel iyi oluş üzerindeki etkilerine odaklanmışlardır. Örneğin, Selcuk, Gunaydin, Ong ve Almeida (2016), 10 yıl süren ve 2000'den fazla kişinin katılımıyla yürütülen boylamsal bir çalışmanın verisini analiz etmiş ve bireylerin romantik partnerlerini/eşlerini ne ölçüde duyarlı algıladıklarının onların psikolojik iyi oluş düzeylerini 10 yıl sonra da yordadığını bulmuşlardır. Aynı veri seti kullanılarak yapılan bir başka çalışmanın bulguları ise partnerini duyarlı algılayanın fiziksel sağlığı iyi yönde etkilendiğini göstermiştir (Slatcher, Selcuk, & Ong, 2016).

Algılanan partner duyarlılığı ile psikolojik iyi oluş arasındaki ilişki her ne kadar kanıtlanmış olsa da bu ilişkinin başka değişkenlere bağlı olup olmadığı, yani ilişkiyi etkileyen düzenleyici değişkenlerin olup olmadığı konusundaki bilgiler sınırlıdır. Algılanan partner duyarlılığının bireylerin psikolojik sağlığı üzerindeki etkisinin ne kadar güçlü olduğu kişilere göre farklılık gösterebilir ve bu kişisel farklılıklara neden olan değişkenlerin araştırılması gerekmektedir. Yakın zamanda yapılan bir çalışma, algılanan partner duyarlılığı ile psikolojik iyi-oluş arasındaki ilişkinin Japonya'ya kıyasla Amerika'da daha güçlü olduğunu bularak kültürün etkisini göstermiştir (Tasfiliz ve ark., 2018). Benzer olarak, bireylerin romantik partnerlerine/eşlerine ne

kadar bağılı oldukları algılanan partner duyarlılığının psikolojik iyi oluş üzerindeki etkisinin ne kadar güçlü olacağını belirleyebilir. Düşük düzeyde algılanan partner duyarlılığı, partnerini duygusal desteğin tek veya en önemli kaynağı olarak gören bir kişinin psikolojik sağlığı üzerinde güçlü olumsuz etkilere neden olurken diğer sosyal ilişki partnerlerinden (örn, geniş aile üyeleri ve yakın arkadaşlar) duygusal destek alan bir kişinin psikolojik sağlığını daha az etkileyebilir. Bu nedenle, sosyal destek alma konusundaki kişisel farklılıkların ve bunun belirleyicilerinin (taşınma sıklığı gibi) araştırılması algılanan partner duyarlılığı ile psikolojik iyi oluş arasındaki ilişkiyi daha iyi anlamamıza yardımcı olacaktır. Bu nedenle, mevcut çalışmalar taşınma sıklığının algılanan partner duyarlılığı ile psikolojik iyi-oluş arasındaki ilişkiye olan etkilerini ve bu etkinin altında yatan nedenleri araştırmayı amaçlamaktadır.

1.6 Mevcut Çalışmalar

Mevcut çalışmalar taşınma sıklığının 1) romantik partnere bağlanma gücü, 2) romantik partnerin anneye göre önceliği, 3) algılanan partner duyarlılığı ve psikolojik iyi-oluş arasındaki ilişki üzerindeki etkilerini araştırmayı hedeflemektedir. Birinci çalışmada, sık taşınanların romantik partnerlerine daha güçlü bağlanacakları hipotezi test edilmiştir. İkinci çalışmada, sık taşınmanın bir ölüm kalım durumunda anneye kıyasla eşi kurtarma olasılığını artıracakları hipotezi test edilmiştir. Üçün çalışmada, algılanan partner duyarlılığı ile psikolojik iyi-oluş arasındaki ilişkinin sık taşınanlar arasında daha güçlü olacağı hipotezi test edilmiştir. Ayrıca, ikinci çalışmada anneye/eşe yardım etmek için hissedilen zorunluluk, üçüncü çalışmada geniş aile ve yakın arkadaşlar ile görüşme sıklığının azalması temel etkilerin altında yatan olası nedenler olarak araştırılmıştır. Son olarak, taşınma sıklığının bireylerin yaşı, cinsiyeti, eğitim durumu, geliri, ilişki süreleri ve ebeveynlik statüleri ile ilişkili olabileceği için, çalışmaların ana değişkenleri ile bu değişkenler arasındaki ilişkiler de araştırılmış ve Ek G'de rapor edilmiştir.

2. ÇALIŞMA 1: TAŞINMA SIKLIĞI VE ROMANTİK PARTNERE BAĞLANMA GÜCÜ

2.1 Amaç ve Hipotezler

Bu çalışmanın amacı yerleşimsel hareketliliğin romantik ilişki partnerine veya eşe bağlanma gücü üzerindeki yordayıcı rolünü araştırmaktır. Geçmişte çok sık taşınan bireylerin romantik partnerlerine/eşlerine daha güçlü bağlanacakları hipotezi test edilmiştir.

2.2 Yöntem

2.2.1 Katılımcılar

En az 1 yıldır bağlanılmış romantik bir ilişkisi olan yetişkinler çevrimiçi bir ankete katılmak üzere davet edilmiştir. Çalışmaya 439 kişi (363 kadın, 76 erkek, $Ort_{yaş} = 31.43$ yıl, $SS_{yaş} = 7.61$; aralık = 23-64) katılmıştır. Bu katılımcıların 229'u evli, 47'si birlikte yaşıyor, 41'i nişanlı, 122'si flört etmektedir. Ortalama ilişki süresi 79.32 aydır ($SS = 78.451$; aralık = 12-456). 420 katılımcı en az lisans mezunu, 19 kişi ise ilk okul, orta okul veya lise mezunudur.

2.2.2 Veri Toplama Araçları ve İşlem

Katılımcılar Qualtrics yazılımı tarafından yönetilen çevrimiçi bir anket tamamladılar. Ankete başlamadan önce katılımcılardan onam formunu imzalamaları istenmiştir (Ek B). Katılımcıların yarısı yerleşimsel hareketlilik ölçümünü, diğer yarısı ise bağlanma gücü ölçümünü önce doldurmuştur. Demografik bilgi soruları ise anketin sonunda yer almıştır. Tüm katılımcılara anketin sonunda teşekkür edilmiş ve çalışma hakkında bilgi verilmiştir (Ek C).

2.2.2.1 Yerleşimsel Hareketlilik

Katılımcıların yerleşimsel hareketlilik geçmişini tespit etmek amacıyla şimdiye kadar kaç kez başka bir muhite/şehre/ülkeye taşındıklarını rapor etmeleri istenmiştir. Yerleşimsel hareketlilik verisi sağa çarpıktır (skewness = 1.10, kurtosis = 1.33). Geçmiş çalışmalarda da yapıldığı gibi (örn, Oishi & Schimmack, 2010; Oishi ve ark., 2012), verideki çarpıklığı düzeltmek amacıyla 10'dan büyük değerler 10'a sabitlenmiştir.

2.2.2.2 Bağlanma Gücü

Katılımcıların romantik partnerlerine/eşlerine ne ölçüde bağlandıklarını ölçmek amacıyla WHOTO ölçeğinin modifiye edilmiş bir versiyonu (WHOTO; Hazan, Hutt, Sturgeon, & Bricker, 1991) çevir-geri çevir yöntemiyle Türkçe'ye çevrilerek kullanılmıştır. WHOTO ölçeği 10 maddeden oluşur ve katılımcıların hayatında bağlanma fonksiyonlarını yerine getiren kişileri listelemelerini gerektirir (örnek madde, “Endişeli veya üzgün olduğunuzda arayıp ulaştığınız kişiler”). Her madde katılımcıların hayatlarındaki önemli 4 kişiyi önem sırasına göre ve en önemliden başlayarak listelemelerini ister. Her madde için romantik partner ilk sırada listelenirse 4 puan, ikinci sırada listelenirse 3 puan, üçüncü sırada listelenirse 2 puan, dördüncü sırada listelenirse 1 puan ve hiç listelenmezse 0 puan alır. Romantik partnerin 10 maddeden aldığı puanların ortalaması romantik partnere bağlanma gücü olarak kullanılmıştır. Cronbach's alpha .87'dir.

2.2.2.3 Demografik Bilgiler

Cinsiyet (-1= kadın, 1 = erkek), yaş, eğitim (-1 = lise veya altı, 1 = lisans veya üstü), ilişki süresi, aylık gelir ve ebeveynlik statüsü (-1 = çocuğu yok, 1 = çocuğu var) demografik bilgi edinmek amacıyla sorulmuştur (Ek D). Demografik değişkenler ile ilgili analizler Ek G'de rapor edilmiştir.

2.3 Bulgular

Çalışmanın hipotezini test etmek amacıyla, basit regresyon analizi kullanılmıştır. Analiz sonuçları sık taşınmanın romantik partnere daha güçlü bağlanmayı yordadığını göstermiştir, $B = .042$, 95% CI [.008, .076] (Tablo 3). Çalışma hipotezinin bir diğer yönünü test etmek amacıyla sık taşınmanın sosyal ağdaki diğer bireylere bağlanma gücünün azaltıp azaltmadığı araştırılmıştır. Mevcut çalışmada en sık listelenen sosyal ilişki partnerleri anne, baba, kardeş, arkadaş, çocuk, kuzen, büyük anne ve büyük baba, eşin anne ve babası, amca, teyze, hala, ve dayıdır. Bu kişiler geniş aile ve arkadaş çevresi olarak adlandırılmıştır. Bu kişiler birinci sırada listelendi ise 4 puan, ikinci sırada listelendi ise 3 puan, üçüncü sırada listelendi ise 2 puan, dördüncü sırada listelendi ise 1 puan ve hiç listelenmedi ise 0 puan almıştır. Geniş aile ve arkadaş çevresinin 10 maddeden aldığı puanların ortalaması geniş aile ve arkadaş çevresine bağlanma gücü olarak kullanılmıştır. Analiz sonuçları, sık taşınmanın geniş aile ve arkadaş çevresine bağlanma gücünü azalttığını göstermiştir, $B = -.006$, 95% CI = [-.011, -.000] (Tablo 3). Özetle bu sonuçlar çalışma hipotezini destekler niteliktedir.

2.4 Tartışma

Geçmiş çalışmalar taşınma sıklığının aile ilişkilerinin çekirdekleşmesi (Salter & Adams, 2012) ve arkadaşlık ilişkileri (Oishi, 2010) üzerine etkilerine odaklanmıştır. Bugüne kadar taşınma sıklığı ile romantik ilişkiler arasındaki ilişkiyi araştıran bir çalışma olmamıştır. Birinci çalışmada, geçmişte sık taşınmanın romantik partnere bağlanma gücünü artırıp artırmadığı araştırılmıştır. Beklendiği gibi, sık taşınmanın romantik partnere daha güçlü bağlanmayı yordadığı görülmüştür. Ayrıca, sık taşınmanın geniş aile ve arkadaş çevresine bağlanma gücünü azalttığı da birinci çalışmanın bulguları arasındadır. Birinci çalışmanın sonuçları, romantik partnerin sık taşınanların hayatındaki merkeziliğine dair ilk bulguları sunmuştur.

Birinci çalışmada romantik partnerin merkeziliğini anlamak amacıyla bağlanma gücü ölçülmüştür. WHOTO ölçeğinin (Hazan, Hutt, Sturgeon, & Bricker, 1991) maddeleri incelendiğinde, bağlanma ihtiyaçlarının karşılanması için fiziksel yakınlığın ne kadar kritik olduğu görülür. Örneğin, yakınlık arayışı davranışını ölçmek için kullanılan ölçek maddesi (“Mutlaka sık sık görmek veya konuşmak istediğiniz kişi(ler)”) ve güvenli sığınak davranışını ölçmek için kullanılan ölçek maddeleri (örn, “Kötü bir şey olduğunda derhal iletişime geçmeyi düşündüğünüz kişi(ler)”), bu ihtiyaçları karşılayacak kişiye fiziksel olarak yakın olmanın önemini ortaya koyar. Teknolojik gelişmeler bağlanma figürüne ulaşmayı kolaylaştırırsa da uzaklık yine de yüz yüze görüşme sıklığını azaltan önemli bir faktördür (Larsen ve ark., 2006; Mok, Wellman, & Basu, 2007, Mok, Wellman, & Carrasco, 2010). Sık taşınmanın, sosyal çevreye uzaklığı artıran bir faktör olarak, sosyal ağla bağları zayıflatması ve romantik partnerin merkeziliğini artırması olasıdır.

3. ÇALIŞMA 2: TAŞINMA SIKLIĞI VE ANNE-EŞ İKİLEMİ

3.1 Amaç ve Hipotezler

İkinci çalışmada taşınma sıklığının eşin önceliği üzerindeki etkisini ölçmek amacıyla karar verme literatüründen bir ikilem kullanılmıştır. Orijinalinde bu ikilem kişilerden günlük bir durumda veya bir ölüm kalım durumunda iki kişiden birine yardım etmeyi seçmelerini ister (Burnstein, Crandall, & Kitayama, 1994). Daha önce Wu ve arkadaşları (2016), Tayvanlılara kıyasla daha fazla Avrupalı Amerikalının annesine değil eşine yardım etmeyi seçtiğini bulmuştur. Ayrıca, anneye ve eşe duyulan yakınlık ile anneye ve eşe yardım etmek için hissedilen zorunluluk katılımcıların seçimlerini açıklamıştır. İkinci çalışmada, eşin diğer bağlanma figürlerine olan üstünlüğünü ölçmek amacıyla eş ve anne arasında seçim yapılması istenmiştir. Ayrıca, eşe ve anneye yardım etmek için hissedilen zorunluluğun sonuçlar üzerindeki etkisi araştırılmıştır.

3.2 Yöntem

3.2.1 Katılımcılar

25-50 yaş arası, annesi hayatta olan evli bireyler çevrimiçi bir ankete katılmak üzere davet edilmiştir. Çalışmaya 564 kişi (408 kadın, 144 erkek, 12 soruya cevap vermeyen, $Ort_{yaş} = 33.75$ yıl, $SS_{yaş} = 6.92$; aralık = 25-50) katılmıştır. Katılımcıların ortalama ilişki süresi 8.43 yıldır ($SS = 7.26$; aralık = 1-33). 535 katılımcı en az lisans mezunu, 17 katılımcı ilk okul, orta okul veya lise mezunudur. 12 kişi eğitim durumunu belirtmemiştir.

3.2.2 Veri Toplama Araçları ve İşlem

Katılımcılar Qualtrics yazılımı tarafından yönetilen çevrimiçi bir anket tamamladılar. Ankete başlamadan önce katılımcılardan onam formunu imzalamaları istenmiştir (Ek B). Katılımcıların yarısı yerleşimsel hareketlilik ölçümünü, diğer yarısı ise anne-eş ikilemi ölçümünü önce doldurmuştur. Zorunluluk ölçümü ve demografik bilgi soruları ise anketin sonunda yer almıştır. Tüm katılımcılara anketin sonunda teşekkür edilmiş ve çalışma hakkında bilgi verilmiştir (Ek C).

3.2.2.1 Yerleşimsel Hareketlilik

Katılımcıların geçmişte ne sıklıkta taşındıklarını ölçmek amacıyla ilk çalışmada kullanılan sorunun aynısı kullanılmıştır. Yerleşimsel hareketlilik verisi sağa çarpıktır ($skewness = 1.09$, $kurtosis = 1.57$). Geçmiş çalışmalarda da yapıldığı gibi (örn, Oishi & Schimmack, 2010; Oishi et al., 2012), verideki çarpıklığı düzeltmek amacıyla 10'dan büyük değerler 10'a sabitlenmiştir.

3.2.2.2 Anne-Eş İkilem Senaryosu

Bir ölüm kalım durumunda anneyi mi eşi mi seçeceklerini öğrenmek amacıyla katılımcılardan Wu ve arkadaşları (2016) tarafından geliştirilen bir senaryo

okumaları istenmiştir (Ek E). Senaryonun akabinde anne ve eşten yalnız birine yardım etmeye zamanları olduğu söylenerek mümkün olan en hızlı şekilde ikisinden birini seçmeleri istenmiştir.

3.2.2.3 Zorunluluk

Anne veya eşe yardım etmek için hissedilen zorunluluğu ölçmek amacıyla daha önce Wu ve arkadaşları (2016) tarafından kullanılan üç madde kullanılmıştır (Ek E). Zorunluluğu ölçmek için kullanılan maddeler şöyledir: “Eşinizi/annenizi yangından kurtarmak için kendinizi ne kadar sorumlu hissettiniz?”, “Eşinizi/annenizi yangından kurtarmak için kendinizi ne kadar zorunlu hissettiniz?”, “Sizce eşinizi/annenizi yangından kurtarmak için annenizi/eşinizi feda etmek başkaları tarafından ne kadar kabul görür?”. Katılımcılar her bir maddeyi 7li likert ölçek (1= hiç sorumluluk hissetmiyorum/hiç zorunluluk hissetmiyorum/hiç hoş görülmez, 7 = çok sorumluluk hissediyorum/çok zorunluluk hissediyorum/çok hoş görülür) üzerinden değerlendirmiştir. Eşe yardım etmek için hissedilen zorunluluk ölçeğinin Cronbach alpha değeri .56’dır. Ölçümün iç tutarlılığını artırmak amacıyla .13 madde toplam korelasyonuna sahip olan ölçek maddesi “Sizce eşinizi yangından kurtarmak için annenizi/eşinizi feda etmek başkaları tarafından ne kadar kabul görür?” ölçekten çıkarılmıştır. Bu maddenin çıkarılmasından sonra Cronbach alpha değeri .81 olmuştur. Anneye yardım etmek için hissedilen zorunluluk ölçeğinin Cronbach alpha değeri .42’dir. Ölçümün iç tutarlılığını artırmak amacıyla .07 madde toplam korelasyonuna sahip olan ölçek maddesi “Sizce annenizi yangından kurtarmak için annenizi/eşinizi feda etmek başkaları tarafından ne kadar kabul görür?” ölçekten çıkarılmıştır. Bu maddenin çıkarılmasından sonra Cronbach alpha değeri .70 olmuştur. Analizlerde geriye kalan iki maddenin ortalaması kullanılmıştır.

3.2.2.4 Demografik Sorular

Cinsiyet (-1= kadın, 1 = erkek), yaş, eğitim (-1 = lise veya altı, 1 = lisans veya üstü), ilişki süresi, aylık gelir, ebeveynlik statüsü (-1 = çocuğu yok, 1 = çocuğu var),

annenin yaşı, anneye uzaklık (-1 = farklı şehirde, 1 = aynı şehirde) demografik bilgi edinmek amacıyla sorulmuştur (Ek D). Demografik değişkenler ile ilgili analizler Ek G’de rapor edilmiştir.

3.3 Bulgular

Anneye yardım etmeyi seçen katılımcıların yüzdesi (62.4%) eşe yardım etmeyi seçen katılımcıların yüzdesinden (37.6%) anlamlı derecede fazladır, $t(563) = 18.41$, $p < .001$, 95% CI [.34, .42].

Sık taşınmanın bir ölüm kalım durumunda anneye kıyasla eşi seçme olasılığını artıracığı hipotezini test etmek amacıyla basit lojistik regresyon analizi kullanılmıştır. Analiz sonuçlarına göre, sık taşınma eşe yardım etme olasılığını artırmamıştır, $B = .03$, $SE = .03$, $OR = 1.03$, 95% CI [.968, 1.093]. Bununla birlikte, taşınma sıklığının eşe yardım etme olasılığını anneye yardım etme zorunluluğu aracılığıyla yordadığı görülmüştür, $B = .02$, $SE = .01$, 95% CI [.002, .040].

Taşınma sıklığı artıkça anneye yardım etmek için duyulan zorunluluk azalmış ve bunun sonucunda da eşe yardım etme olasılığı artmıştır (Şekil 1).

3.4 Tartışma

Birinci çalışmanın bulgularından yola çıkarak, ikinci çalışmada romantik partnerin merkeziliği üzerine ilk bulguların tekrarlanması amaçlanmıştır. İkinci çalışmada romantik partnerin merkeziliğini ölçmek amacıyla anne-eş ikilemi kullanılmıştır. İkinci çalışmanın temel hipotezi, sık taşınmanın bir ölüm kalım durumunda eşe yardım etme olasılığını artıracığıdır. Taşınma sıklığı ile eşe yardım etme arasındaki ilişkinin altında yatan nedenleri araştırmak amacıyla eşe ve anneye yardım etmek için hissedilen zorunluluk ölçülmüştür. Geçmişte sık taşınma anneye yardım etmek için hissedilen zorunluluğu azaltmış ve bunun sonucunda eşe yardım etme olasılığını artırmıştır. Taşınma sıklığı ile eşe yardım etme arasında direk bir ilişkinin var olmayışı aracı değişkenlerin önemine işaret eder. Fiziksel uzaklığın insanlara yardım

etme zorunluluğunu azalttığını gösteren geçmiş çalışmalar (Levine & Thompson, 2004; Touré-Tillery & Fischbach, 2017) ele alındığında, sık taşınma sonucunda anneye yardım etmek için hissedilen zorunluluğun azalması mantıklı görünmektedir. Artan yerleşimsel uzaklığın taşınanların ebeveynlerine yardım etmek için duydukları zorunluluk hissini azaltması olasıdır.

4. ÇALIŞMA 3: TAŞINMA SIKLIĞI, ALGILANAN PARTNER DUYARLILIĞI VE PSİKOLOJİK İYİ-OLUŞ

4.1 Amaç ve Hipotezler

Üçüncü çalışmanın amacı, taşınma sıklığının algılanan partner duyarlılığı ile psikolojik iyi-oluş arasındaki ilişkiye olan etkisini araştırmaktır. Üçüncü çalışmada algılanan partner duyarlılığı ile psikolojik iyi-oluş arasındaki ilişkinin sık taşınanlar arasında daha güçlü olacağı hipotezi test edilmiştir. Ayrıca, geniş aile ve arkadaş çevresi ile görüşme sıklığının azalmasının bu düzenleyici etkiyi açıklayıp açıklamadığı araştırılmıştır.

4.2 Yöntem

4.2.1 Katılımcılar

Evli veya birlikte yaşayan, 18 yaş üstü yetişkinler çevrimiçi bir ankete katılmak üzere davet edilmiştir. Çalışmaya 877 kişi (577 kadın, 219 erkek, 81 soruya cevap vermeyen, $Ort_{yaş} = 37.18$ yıl, $SS_{yaş} = 10.05$; aralık = 20-72) katılmıştır. Katılımcılardan 682'si evli, 106'sı birlikte yaşamakta, 10'u birlikte yaşamakta ve nişanlıdır. 79 kişi ise ilişki durumunu belirtmemiştir. Katılımcıların ortalama ilişki süresi 133.77 aydır ($SS = 116.24$; aralık = 1.5-588). 618 katılımcı en az lisans mezunu, 168 katılımcı ilk okul, orta okul veya lise mezunudur. 91 kişi eğitim durumunu belirtmemiştir.

4.2.2 Veri Toplama Araçları ve İşlem

Katılımcılar Qualtrics yazılımı tarafından yönetilen çevrimiçi bir anket tamamladılar. Ankete başlamadan önce katılımcılardan onam formunu imzalamaları istenmiştir (Ek B). Katılımcılar, yerleşimsel hareketlilik ölçümünü, algılanan partner duyarlılığı ölçümünü, psikolojik iyi-oluş ölçümlerini ve görüşme sıklığı ölçümünü değişen sıklarda doldurmuştur. Demografik bilgi soruları ise anketin sonunda yer almıştır. Tüm katılımcılara anketin sonunda teşekkür edilmiş ve çalışma hakkında bilgi verilmiştir (Ek C).

4.2.2.1 Yerleşimsel Hareketlilik

Katılımcıların geçmişte ne sıklıkta taşındıklarını ölçmek amacıyla ilk çalışmada kullanılan sorunun aynısı kullanılmıştır. Yerleşimsel hareketlilik verisi sağa çarpıktır (skewness = 6.20, kurtosis = 65.44). Geçmiş çalışmalarda da yapıldığı gibi (örn, Oishi & Schimmack, 2010; Oishi ve ark., 2012), verideki çarpıklığı düzeltmek amacıyla 10'dan büyük değerler 10'a sabitlenmiştir.

4.2.2.2 Algılanan Partner Duyarlılığı

Katılımcıların romantik partnerlerini veya eşlerini ne ölçüde duyarlı algıladıklarını ölçmek amacıyla geçmiş çalışmalarda kullanılan üç madde kullanılmıştır (örn, Maisel & Gable, 2009; Selcuk ve ark., 2016; Selcuk, Stanton, Slatcher, & Ong, 2017; Tasfiliz ve ark. 2018). Bu üç madde katılımcılardan partnerlerinin onları ne ölçüde anladığını, ne ölçüde onlarla ilgilendiğini ve onlara değer verdiğini 7'li Likert-tipi ölçek (1 = kesinlikle katılmıyorum, 7 = kesinlikle katılıyorum) üzerinden değerlendirmeleri istenmiştir. Algılanan partner duyarlılığı skoru üç maddenin ortalaması alınarak hesaplanmıştır. Cronbach alpha .91'dir.

4.2.2.3 Psikolojik İyi-Oluş

Geçmiş çalışmalardan yola çıkarak (Gallagher ve ark., 2009; Selcuk ve ark., 2016; Tasfiliz ve ark., 2018), psikolojik iyi-oluşun hem hedonik hem de ödomonik bakış açıları ölçülmüştür.

4.2.2.3.1 Hedonik İyi-Oluş

Hedonik iyi-oluşu ölçmek için katılımcılara yaşamdan ne kadar tatmin oldukları ve ne sıklıkla pozitif ve negatif duyguları deneyimledikleri sorulmuştur. Yaşam tatminini ölçmek için katılımcılardan yaşamlarını 1’den (çok kötü) 7’ye (çok iyi) bir ölçek üzerinden değerlendirmeleri istenmiştir. Pozitif ve negatif duyguları ölçmek için geçmiş çalışmalarda (örn, Selcuk ve ark., 2016) kullanılan maddeler kullanılmıştır. Pozitif duyguları ölçmek için katılımcılardan geçtiğimiz ay boyunca ne ölçüde “mutlu”, “neşeli”, “dingin ve huzurlu”, “halinden memnun”, “yaşam dolu” hissettiklerini; negatif duyguları ölçmek için katılımcılardan geçtiğimiz ay boyunca ne ölçüde “huzursuz”, “kaygılı”, “değersiz”, “üzgün”, “hayal kırıklığına uğramış”, “umutsuz” hissettiklerini 1’den (asla) 7’ye (çok fazla) bir ölçek üzerinden değerlendirmeleri istenmiştir (Ek F). Hedonik iyi-oluş skorunu hesaplamak için hayat tatmini, pozitif duygu ve ters kodlanmış negatif duygu skorlarının ortalaması alınmıştır. Cronbach alpha .76’dır.

4.2.2.3.2 Ödomonik İyi-Oluş

Ödomonik iyi-oluşu ölçmek amacıyla Ryff’in Psikolojik İyi Oluş Ölçeği (1989) kullanılmıştır (Ek F). Psikolojik İyi Oluş Ölçeği altı tane alt ölçekten oluşmaktadır. Bu alt ölçekler, özerklik (örn, “Çoğu insanın görüşlerine ters düşse bile kendi düşüncelerimi dile getirmekten korkmam.”), çevresel hakimiyet (örn, “Genellikle içinde bulunduğum durumların kontrolüm altında olduğunu hissederim.”), bireysel gelişim (örn, “Bugünü yaşarım ve geleceği pek düşünmem.”), diğerleri ile olumlu ilişki (örn, “İnsanlarla sıcak ve güvene dayalı çok ilişkim olmadı.”), yaşam amaçları

(örn, “Günlük yaşamın gereklilikleri sıklıkla enerjimi tüketir.”), öz kabul (örn, “Bir kişinin kendine ve dünyaya bakışına meydan okuyacak yeni deneyimler yaşaması bence önemlidir.”)’dür. Katılımcıların diğerleri ile olumlu ilişki alt ölçeğinin maddelerini değerlendirirken kendi ilişkilerini düşünmeleri ve bu durumun algılanan partner duyarlılığının psikolojik iyi oluş üzerindeki etkilerini artırması olasılığı bulunmaktadır. Bu durumu engellemek için, diğerleri ile olumlu ilişki alt ölçeği ankete dahil edilmemiştir. Katılımcılardan her bir ölçek maddesini 7’li Likert-tipi ölçek üzerinden değerlendirmeleri istenmiştir (1 = kesinlikle katılmıyorum, 7 = kesinlikle katılıyorum). Ödomonik iyi-oluş skorunu hesaplamak için 5 alt ölçeğin maddelerinin ortalaması alınmıştır. Cronbach alpha .62’dir.

4.2.2.4 Sosyal ağ ile görüşme sıklığı

Sosyal ağ ile görüşme sıklığını ölçmeden önce katılımcılardan ihtiyaç duyduklarında yanlarında olan ve önemli konuları konuştukları en fazla 10 kişinin (romantik partner hariç) baş harflerini listelemeleri istenmiştir. Listelenen kişi sayısının ortalaması 4.40 (SS = 2.56)’dır. Katılımcılardan listeledikleri her bir kişi ile ne sıklıkla yüz yüze ve diğer yollarla (telefon konuşması, mesaj veya skype yoluyla) konuştuklarını 5’li Likert-tipi ölçek üzerinden değerlendirmeleri istenmiştir (0 = hiç, 4 = çok sık) (Ek F). Görüşme sıklığı skorunu hesaplamak için her bir kişinin skorunun ortalaması alınmıştır. Ortalama yüz yüze görüşme sıklığı skoru 3.68 (SS = 2.27), ortalama diğer yollarla görüşme sıklığı skoru 4.43 (SS = 1.07)’tür. Yüz yüze görüşme sıklığı skoru ve diğer yollarla görüşme sıklığı skoru arasındaki korelasyon .42 ($p < .001$)’dir.

4.2.2.5 Demografik Sorular

Cinsiyet (-1 = kadın, 1 = erkek), yaş, eğitim (-1 = lise veya altı, 1 = lisans veya üstü), ilişki süresi, aylık gelir ve ebeveynlik statüsü (-1 = çocuğu yok, 1 = çocuğu var) demografik bilgi edinmek amacıyla sorulmuştur (Ek D). Demografik değişkenler ile ilgili analizler Ek G’de rapor edilmiştir.

4.3 Bulgular

Taşınma sıklığının algılanan partner duyarlılığı ile psikolojik iyi-oluş arasındaki ilişkiyi düzenleyeceği hipotezini test etmek amacıyla düzenleyici değişkenli regresyon analizi uygulanmıştır. Taşınma sıklığı, algılanan partner duyarlılığı ile ödomonik iyi-oluş arasındaki ilişkiyi düzenlemiş, $B = .01$, $SE = .005$, $p = .031$, 95% CI [.001, .019] fakat algılanan partner duyarlılığı ile hedonik iyi-oluş arasındaki ilişkiyi düzenlememiştir, $B = .009$, $SE = .007$, $p = .208$, 95% CI [-.005, .023]. Algılanan partner duyarlılığı ile ödomonik iyi-oluş arasındaki ilişki taşınma sıklığının tüm değerleri için anlamlıdır. Bununla birlikte, algılanan partner duyarlılığının ödomonik iyi-oluş üzerindeki yordayıcı rolü sık taşınanlar arasında daha fazla iken, $B = .175$, $SE = .019$, $p < .001$, 95% CI [.138, .213] daha az taşınanlar arasında daha azdır, $B = .115$, $SE = .022$, $p < .001$, 95% CI [.072, .158] (Şekil 2).

Bu bulguların bir nedeni, sık taşınmadan kaynaklı olarak sosyal ağ ile daha az sıklıkla görüşmek olabilir. Öyle ki, sık taşınma sosyal ağ ile daha az sıklıkla yüz yüze görüşmeyi ($B = -.146$, $SE = .030$, $p < .001$, 95% CI [-.205, -.086]) ve daha az sıklıkla diğer yolla görüşmeyi ($B = -.046$, $SE = .014$, $p = .001$, 95% CI [-.075, -.018]) yordamıştır. Algılanan partner duyarlılığı ile yüz yüze görüşme sıklığı arasındaki etkileşim modele dahil edildiğinde ise, algılanan partner duyarlılığı ile taşınma sıklığı arasındaki ilişki artık anlamlı değildir, $B = .007$, 95% CI = [-.004, .018]. Benzer şekilde, algılanan partner duyarlılığı ile diğer yollarla görüşme sıklığı arasındaki etkileşim modele dahil edildiğinde, algılanan partner duyarlılığı ile taşınma sıklığı arasındaki ilişki artık anlamlı değildir, $B = .009$, 95% CI = [-.002, .020]. Algılanan partner duyarlılığı ile yüz yüze görüşme sıklığı arasındaki etkileşim ödomonik iyi-oluşu anlamlı yordarken, $B = -.018$, 95% CI = [-.036, -.001] algılanan partner duyarlılığı ile diğer yollarla görüşme sıklığı arasındaki etkileşim ödomonik iyi-oluşu anlamlı yordamamıştır, $B = .025$, 95% CI = [-.006, .055] (Tablo 8). Algılanan partner duyarlılığı ile ödomonik iyi-oluş arasındaki ilişki yüz yüze görüşme sıklığının tüm değerleri için anlamlıdır. Bununla birlikte, algılanan partner duyarlılığının ödomonik iyi-oluş üzerindeki yordayıcı rolü sosyal ağ ile daha az

sıklıkla görüşenler arasında daha fazla iken, $B = .184$, $SE = .026$, $p < .001$, 95% CI [.134, .235] sosyal ağ ile daha sık görüşenler arasında daha azdır, $B = .113$, $SE = .022$, $p < .001$, 95% CI [.069, .156] (Şekil 3).

4.4 Tartışma

Bu çalışmanın sonuçları, algılanan partner duyarlılığı ile ödomonik iyi-oluş arasındaki ilişkinin taşınma sıklığı arttıkça güçlendiğini göstermiştir. Bununla birlikte, algılanan partner duyarlılığı ile hedonik iyi-oluş arasındaki ilişkinin taşınma sıklığından etkilenmediği görülmüştür. Bu bulgular, Finkel ve arkadaşları (2014) tarafından önerilen evlilik modelini destekler niteliktedir. Bu model, günümüz evliliklerinde eşlerin birbirinden üst-seviye ihtiyaçlarını karşılamalarını beklediklerini öne sürer. Benzer şekilde, ödomonik iyi-oluş da özerklik ve kişisel gelişim gibi üst-seviye ihtiyaçlarla ilişkilidir. Buna karşın, hedonik iyi-oluş günlük duygu durumu ve yaşam tatmini ile ilişkilidir. Sonuçlar gösterir ki, algılanan partner duyarlılığının düşük olması sık taşınanların ödomonik iyi-oluşunu daha olumsuz etkilemektedir.

Ek olarak, bu çalışmanın bulguları sosyal ağ ile yüz yüze görüşme sıklığının azalması, algılanan partner duyarlılığı ile ödomonik iyi-oluş arasındaki ilişkinin neden sık taşınanlar arasında daha güçlü olduğunu açıklamıştır. Bu bulgular, taşınma sıklığı ile görüşme sıklığı arasındaki ilişkiyi araştıran geçmiş çalışmaların bulgularını destekler niteliktedir. Sık taşınmanın yüz yüze görüşme sıklığını azalttığı bilinmektedir (Larsen ve ark., 2006; Mok, Wellman, & Basu, 2007, Mok, Wellman, & Carrasco, 2010). Sık taşınma sonucunda geniş aile ve yakın arkadaş çevresi ile yüz yüze görüşme sıklığının azalması, romantik partnerin duyarlılığını taşınanlar için daha önemli bir hale getirebilir. Aksine, taşınmayan kişilerin geniş aile ve yakın arkadaş çevresine fiziksel olarak yakın olmaları daha olasıdır. Bu kişilerin partner duyarlılığındaki azalmayı sosyal ağ ile telafi etmeleri daha muhtemeldir. Sosyal desteğin, evlilikte anlaşmazlığın bireylerin psikolojik refahı üzerindeki olumsuz etkisini (Keneski ve ark., 2017) ve düşük partner desteğinin kadınların psikolojik ve

fiziksel sağlığı üzerindeki olumsuz etkisini (Rini ve ark., 2008) azaltıcı bir role sahip olduğu görölmüştür. Az taşınan kişilerin de sosyal desteğin bu rolünden yararlanma olasılığı sık taşınanlara kıyasla daha fazladır.

5. GENEL TARTIŞMA

Geçmiş çalışmalar, taşınma sıklığının benlik algısı, sosyal ilişkiler ve psikolojik iyi-oluş ile ilişkisini incelemiştir (Oishi, 2010). Bununla birlikte, taşınma sıklığının romantik ilişkileri nasıl etkilediği bilinmemektedir. Mevcut çalışmalar, taşınma sıklığının romantik partnerin merkeziliği ve psikolojik iyi-oluş ile ilişkisini incelemiştir. Çalışma sonuçları, ilk kez, taşınma sıklığının romantik ilişki süreçleri ile olan ilişkisini ve bu ilişkilerin altında yatan nedenleri göstermiştir.

5.1 Araştırmanın Sınırlılıkları ve Gelecek Araştırmalara Yönelik Öneriler

Birçok önemli bulgunun yanı sıra, mevcut çalışmaların bazı kısıtlılıkları bulunmaktadır. Mevcut çalışmaların temel kısıtlılığı korelasyonel araştırma yöntemidir. Çalışma sonuçları ilgili değişkenler arasındaki ilişkileri gösterse de değişkenler arasında nedensel bir bağ kurulması mümkün değildir. Taşınma sıklığının demografik bir değişken olması sebebiyle manipüle edilmesi oldukça zordur. Bununla birlikte, gelecek çalışmalar yarı deneysel araştırma yöntemini kullanmayı değerlendirebilir. Örneğin, bir şirketin devamlı yer değiştirmek zorunda olan çalışanlarının ilişki süreçleri ile yer değiştirmeyen çalışanlarının ilişki süreçleri karşılaştırılabilir.

İkinci çalışma ile ilgili bir kısıtlılık ise yardım etme davranışını ölçmek için varsayımsal senaryoların kullanılmasıdır. Ölüm kalım durumlarının gerçek hayatta manipüle edilmesinin mümkün olmaması nedeniyle varsayımsal senaryoların kullanılması zorunlu olmuştur. Bununla birlikte, gelecek çalışmalar ilişki partnerlerine verilen önceliği ölçmek için alternatif yöntemler kullanmayı değerlendirebilirler.

Sınırlılıklar bir yana, mevcut bulguların romantik ilişkiler ve psikolojik iyi-oluş hakkındaki gelecek çalışmalar için önemli etkileri bulunmaktadır. Taşınma sıklığının romantik ilişkiler ile bağlantısının incelenmesi, günümüz evliliklerindeki artan beklentilerin ve azalan ilişki duyumunun (Finkel ve ark., 2014) nedenlerinin daha iyi anlaşılmasına katkı sağlayabilir. Gelecek çalışmaların araştırabileceği bir diğer konu ise, algılanan partner duyarlılığının diğer boyutları ile psikolojik iyi-oluş arasındaki ilişkinin taşınma sıklığından nasıl etkileneceğidir. Reis'in (2013) geliştirdiği algılanan partner duyarlılığı ölçeği partner duyarlılığının duygusal yönlerine odaklanmaktadır. Bununla birlikte, kişilerin eşlerinden araçsal destek, finansal destek, akrabalarla iyi ilişkiler kurma gibi beklentileri de olabilir. Gelecek çalışmalar daha kapsamlı bir algılanan partner duyarlılığı ölçeği geliştirmeyi ve kullanmayı değerlendirebilir.

5.2 Sonuç

Bu tez, ilk kez, taşınma sıklığını romantik ilişkiler kapsamında incelemiştir. Mevcut çalışmaların bulguları, romantik partnerin sık taşınanların sosyal ağında daha merkezi bir yere sahip olduğunu ve onların psikolojik refahı için daha kritik bir rol oynadığını göstermiştir. Bu bulgular, sık taşınma ile ilişki öncelikleri arasındaki bağlantının anlaşılmasına katkı sağlayabilir. Ayrıca, taşınma sıklığının algılanan partner duyarlılığı ve psikolojik iyi-oluş arasındaki ilişkideki düzenleyici rolünün tespiti, psikolojik iyi-oluşta meydana gelen azalmaların nedenlerinin daha iyi anlaşılmasına katkı sağlayabilir.

APPENDIX K: TEZ İZİN FORMU/THESES PERMISSION FORM

TEZ İZİN FORMU / THESIS PERMISSION FORM

ENSTİTÜ / INSTITUTE

Fen Bilimleri Enstitüsü / Graduate School of Natural and Applied Sciences

☐

Sosyal Bilimler Enstitüsü / Graduate School of Social Sciences

☒

Uygulamalı Matematik Enstitüsü / Graduate School of Applied Mathematics

☐

Enformatik Enstitüsü / Graduate School of Informatics

☐

Deniz Bilimleri Enstitüsü / Graduate School of Marine Sciences

☐

YAZARIN / AUTHOR

Soyadı / Surname : Yılmaz

Adı / Name : Cansu

Bölümü / Department : Psikoloji

TEZİN ADI / TITLE OF THE THESIS (İngilizce / English) : Do Frequent Movers Depend More on Their Romantic Partners? Residential Mobility, Centrality of Partners, and Psychological Well-Being

TEZİN TÜRÜ / DEGREE: Yüksek Lisans / Master

☐

Doktora / PhD

☒

1. **Tezin tamamı dünya çapında erişime açılacaktır. /** Release the entire work immediately for access worldwide.

☒

2. **Tez iki yıl süreyle erişime kapalı olacaktır. /** Secure the entire work for patent and/or proprietary purposes for a period of **two years**. *

☐

3. **Tez altı ay süreyle erişime kapalı olacaktır. /** Secure the entire work for period of **six months**. *

☐

* Enstitü Yönetim Kurulu kararının basılı kopyası tezle birlikte kütüphaneye teslim edilecektir.

A copy of the decision of the Institute Administrative Committee will be delivered to the library together with the printed thesis.

Yazarın imzası / Signature

Tarih / Date